

KWESTIONARIUSZ DLA KANDYDATKI NA KOMISARZA**Hadja LAHBIB****Gotowość, zarządzanie kryzysowe, równość****1. Ogólne kompetencje, zaangażowanie w sprawę europejską i niezależność osobista**

Jakie aspekty Pani kwalifikacji i doświadczenia mają szczególne znaczenie dla sprawowania obowiązków komisarza i promowania ogólnego interesu europejskiego, zwłaszcza w obszarze, za który byłaby Pani odpowiedzialna? Jak przyczyni się Pani do realizacji wytycznych politycznych Komisji? Jak zamierza Pani uwzględnić aspekt płci i włączyć perspektywę płci do wszystkich obszarów polityki podlegających Pani resortowi? W jaki sposób będzie Pani realizować włączanie problematyki młodzieżowej do głównego nurtu polityki?

Jak może Pani wykazać przed Parlamentem Europejskim swoją niezależność oraz zapewnić, że żadna działalność prowadzona w przeszłości, w chwili obecnej ani w przyszłości nie będzie podawać w wątpliwość Pani rzetelności w wywiązywaniu się z obowiązków komisarza?

Większość mojego życia zawodowego poświęciłam na przemierzanie świata, głównie krajów znajdujących się w sytuacji kryzysu lub wojny (Afganistan, kraje Bliskiego Wschodu, Demokratyczna Republika Konga), aby zrozumieć i przekazać informacje, zadając odpowiednie pytania. W 2022 r. miałam okazję służyć Belgii jako minister spraw zagranicznych i europejskich, przyczyniając się do znajdowania rozwiązań i wykorzystując moje doświadczenie w terenie.

Moją kadencję można określić co najmniej jako intensywną. Była ona naznaczona zarządzaniem licznymi kryzysami i wojnami – w Ukrainie i na Bliskim Wschodzie, aby wymienić tylko dwa z tych konfliktów, oraz poważnymi klęskami żywiołowymi, takimi jak trzęsienie ziemi w Turcji i Syrii.

Jako przewodnicząca B-Fast – belgijskiej służby szybkiego reagowania na kryzysy i katastrofy za granicą – koordynowałam, wraz z zajmującymi się tymi kwestiami innymi członkami rządu, udzielanie najpilniejszej pomocy i wysyłanie ekspertów w celu wsparcia ludności dotkniętej kryzysem. Przewodziłam reformie B-FAST, która miała wzmocnić jej strukturę i przygotować służbę na przyszłe wyzwania.

Z kryzysami tymi wiązały się ważne działania konsularne mające na celu wsparcie obywateli belgijskich i europejskich, ze szczególnym uwzględnieniem osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji.

W nadchodzących latach kryzysów tych, czy to klimatycznych, humanitarnych czy zdrowotnych, będzie – zarówno w Europie, jak i poza nią – coraz więcej.

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, będę pomagała chronić Europejczyków, lepiej przygotowując ich do przewidywania kryzysów, zapobiegania im i skutecznego reagowania na nie, a jednocześnie będę promowała nasze wartości na całym świecie poprzez wspieranie społeczności znajdujących się w potrzebie, czyniąc to zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego i międzynarodowego prawa humanitarnego.

Przygotowanie Unii Europejskiej do wspólnego radzenia sobie z klęskami żywiołowymi czy katastrofami spowodowanymi przez człowieka, konfliktami czy kryzysami, oznacza wzmocnienie wartości i zasad leżących u podstaw Unii. Przyczyni się to do budowy bardziej spójnego i sprawiedliwego świata oraz Unii, która chroni swoich obywateli i oferuje im równe prawa i możliwości.

Całe życie walczę z uprzedzeniami, a sama będąc czasami ich ofiarą, wiem, że dyskryminacja może wyrażać się w sposób nieświadomy i podstępny. Podejście do problemu wszelkiej dyskryminacji w ujęciu horyzontalnym i zaangażowanie wszystkich sektorów jest moim zdaniem najlepszym sposobem zwalczania nierówności.

Nikt bardziej niż ja nie jest przekonany, że społeczeństwo wolne od wszelkiej dyskryminacji jest jedyną bazą, która wszystkim, niezależnie od pochodzenia i statusu, umożliwi niezależność, swobodne życie i pełne wykorzystanie swojego potencjału. Podczas każdej z moich misji na świecie zawsze angażowałam się we współpracę z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby promować równość i prawo każdej osoby do bycia sobą.

Jestem dumna, że jako minister spraw zagranicznych mogłam na przykład wspierać afgańskie kobiety w poszukiwaniu wolności, a także przyczynić się do zwracania uwagi na prawa osób LGBTIQ w krajach, gdzie marsze równości są nadal zakazane.

Będę nadal angażować się w te kwestie podczas mojej kadencji jako komisarza do spraw równości. Przy współpracy ze wszystkimi członkami kolegium komisarzy pokieruję pracami nad włączaniem problematyki równości i płci do głównego nurtu polityki, prawodawstwa i programów finansowania UE. Będę zapewniać włączanie problematyki równości i płci do głównego nurtu polityki w dziedzinie zarządzania kryzysowego i gotowości na wypadek sytuacji kryzysowej, aby zwiększyć skuteczność i inkluzywność reagowania na kryzysy, a sama będę przykładem w tej dziedzinie.

Wreszcie, podczas belgijskiej prezydencji w Radzie Unii Europejskiej moim celem była bliska współpraca na wszystkich szczeblach sprawowania rządów przy uwzględnieniu wszystkich opinii politycznych, uznając, że są one siłą naszej Unii. Belgia w pełni odegrała rolę bezstronnego mediatora. Pozwoliło to nam zamknąć około siedemdziesięciu wniosków ustawodawczych we współpracy ze wszystkimi zaangażowanymi podmiotami, w tym z Parlamentem Europejskim.

Jestem przekonana, że mój dotychczasowy dorobek zawodowy i umiejętności pozwolą mi przyczynić się do promowania ogólnego celu europejskiego i wspólnie budować Europę zdolną szybko i skutecznie reagować na kryzysy oraz zlikwidować bariery i wyeliminować nierówności, z jakimi nadal borykają się obywatele UE.

W trakcie mojej kariery zawodowej kładłam duży nacisk na współpracę z młodzieżą, gdyż polityka, jaką dziś kształtujemy, i decyzje, jakie podejmujemy, będą rzutować na ich przyszłość. Dlatego też zamierzam nadać priorytet dialogom z obywatelami i zainteresowanymi stronami oraz aktywnie współpracować z młodymi ludźmi w ramach corocznych dialogów z młodzieżą na temat polityki, z których pierwszy mam nadzieję zorganizować w ciągu pierwszych 100 dni urzędowania.

Potwierdzam swoje zobowiązanie do pełnego przestrzegania art. 17 ust. 3 TUE, art. 245 i 339 TFUE. Zobowiązuję się informować przewodniczącą Komisji o każdej sytuacji, która mogłaby wiązać się z konfliktem interesów w kontekście pełnionych przeze mnie obowiązków służbowych, oraz nie przyjmować żadnych wskazówek ani instrukcji od jakiegokolwiek strony zewnętrznej.

Moja deklaracja interesów przewidziana w Kodeksie postępowania członków Komisji Europejskiej jest kompletna i dostępna publicznie, a w razie potrzeby zostanie odpowiednio zaktualizowana. W tym zakresie zobowiązuję się też przestrzegać obowiązków w zakresie przejrzystości, zgodnie z kodeksem postępowania, w odniesieniu do spotkań wyłącznie z tymi organizacjami zawodowymi lub osobami samozatrudnionymi, które są zarejestrowane w rejestrze służącym przejrzystości.

2. Kierowanie resortem oraz współpraca z Parlamentem Europejskim

Czy może Pani zobowiązać się do należytego informowania Parlamentu o swoich działaniach i działaniach podległych Pani departamentów? W jakim zakresie uznaje Pani swoją odpowiedzialność przed Parlamentem?

Jakie konkretne zobowiązania jest Pani w stanie podjąć w odniesieniu do zaangażowania i obecności w Parlamencie, zarówno w komisjach, jak i na posiedzeniach plenarnych, w odniesieniu do przejrzystości, współpracy i skutecznych działań w następstwie stanowisk zajmowanych przez Parlament oraz składanych przez niego wniosków w sprawie inicjatyw ustawodawczych? W związku z planowanymi inicjatywami lub procedurami w toku – czy jest Pani gotowa udostępnić Parlamentowi na czas informacje i dokumenty na równi z Radą?

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza do spraw gotowości i zarządzania kryzysowego oraz równości zostanie zatwierdzona, przyjmę pełną odpowiedzialność polityczną za zadania, które zostały mi powierzone w piśmie określającym zadania, oraz uczynię to zgodnie z wytycznymi politycznymi wybranej na kolejną

kadencję przewodniczącej. Portfolio to jest w pełni zgodne z moimi osobistymi wartościami i zobowiązuję się do wypełniania tych obowiązków z zaangażowaniem, przez co rozumiem również pełną i przejrzystą współpracę z Parlamentem.

Uważam Parlament Europejski za kluczowego partnera i widzę swoją rolę w stałym, przejrzystym dialogu z Szanownymi Paniąmi Posłankami i Szanownymi Panami Posłami. Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, moim priorytetem będzie regularne informowanie Parlamentu o mojej działalności legislacyjnej oraz angażowanie się w dyskusje i odpowiadanie na pytania uzupełniające dotyczące polityki wchodzącej w zakres moich kompetencji. Uważam, że nadzór parlamentarny ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia rozliczalności i legitymacji demokratycznej, i w pełni zobowiązuję się do przestrzegania tej zasady.

Zgodnie z wytycznymi politycznymi wybranej na kolejną kadencję przewodniczącej będę aktywnie uczestniczyć w sesjach plenarnych i posiedzeniach komisji, a także utrzymywać bardziej nieformalne kontakty. Zapewnię regularną wymianę informacji z przewodniczącymi odpowiednich komisji parlamentarnych, wspierając tym samym współpracę w celu zapewnienia wkładu i skutecznej kontroli. Komisje parlamentarne będą mogły śledzić postępy wszystkich głównych działań mających miejsce w obszarach mojej odpowiedzialności. Będę również ściśle współpracować z Parlamentem Europejskim, aby zapewnić terminowość działań podejmowanych w związku z rezolucjami Parlamentu na podstawie art. 225 TFUE.

Ustępująca Komisja opracowała już wiele inicjatyw ustawodawczych i nieustawodawczych, i jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, chcę skupić się w trakcie mojej kadencji na ich wdrażaniu. Jestem przekonana, że Parlament może w istotny sposób przyczynić się do zapewnienia, by obywatele i przedsiębiorstwa mogli czerpać praktyczne korzyści z polityki i prawa UE.

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, moja rola w dziedzinie gotowości i zarządzania kryzysowego będzie obejmować wzmocnienie zdolności UE do skutecznego i terminowego reagowania na kryzysy. Zamierzam opracować podejście uwzględniające wszystkie zagrożenia i obejmujące całe społeczeństwo, współpracując z odpowiednimi komisjami i poszczególnymi posłami i posłankami do Parlamentu Europejskiego, aby osiągnąć cel, jakim jest prawdziwa unia gotowości.

Przywiązuję ponadto wielką wagę do zasady kolegalności w kolegium komisarzy i jestem głęboko przekonana, że możemy zwiększyć obecność i wpływ UE na arenie światowej, nie tylko w zakresie zarządzania kryzysowego, gotowości i reagowania na kryzysy, ale również w promowaniu równości i zasad humanitarnych na całym świecie, szczególną uwagę poświęcając – zgodnie z zakresem moich kompetencji – społeczeństwom znajdującym się w niestabilnej sytuacji.

Współpraca międzyinstytucjonalna ma zasadnicze znaczenie dla sprawnego funkcjonowania systemu UE, a także dla skuteczności i legitymacji jej procesów decyzyjnych. Moje podejście będzie oparte na zasadach otwartości, wzajemnego zaufania i regularnej wymiany informacji. Będą one podstawą mojej współpracy z innymi instytucjami UE służącej zapewnieniu skutecznego partnerstwa w służbie obywateli Unii.

Dostrzegam kluczowe znaczenie przejrzystości w procesie legislacyjnym UE i będę w pełni przestrzegać bardzo wysokich standardów Komisji w odniesieniu do spotkań z przedstawicielami grup interesu. W związku z tym zadbam o regularne publikowanie informacji na temat tych spotkań oraz o to, by zarówno Parlament, jak i nasi obywatele byli należycie informowani.

Pytania Komisji Rozwoju

3. Luka w finansowaniu pomocy humanitarnej

Jakie konkretne działania podejmie Pani, aby zmniejszyć rosnącą lukę w finansowaniu pomocy humanitarnej, w tym za pośrednictwem rocznego i wieloletniego budżetu UE, oraz wdrożyć – poprzez strategiczną koordynację z państwami członkowskimi – konkluzje Rady w sprawie wyeliminowania luki w finansowaniu pomocy humanitarnej, szczególnie jeśli chodzi o proponowanie innowacyjnych modeli finansowania pomocy humanitarnej i osiągnięcie bardziej równomiernego podziału odpowiedzialności wśród darczyńców, w tym nowych i potencjalnych, a także partnerów o podobnych poglądach? Jak konkretnie zamierza Pani wypracować bardziej strategiczne podejście do kwestii łańcuchów dostaw pomocy humanitarnej i co konkretnie oznacza zachęcanie do wspólnego podejścia i do oszczędności kosztów? Z uwzględnieniem zasad humanitarnych – jakie działania podejmie Pani, aby zapewnić ochronę unijnego budżetu na pomoc humanitarną przed przekierowywaniem środków na cele polityczne lub gospodarcze oraz czy wprowadzone zostaną ramy pozwalające monitorować

skuteczność przydziału środków na pomoc humanitarną i rozliczalność realizacji zamierzonych wyników? W jaki sposób zwiększy Pani odsetek pomocy humanitarnej kierowanej jak najbardziej bezpośrednio do podmiotów lokalnych?

Liczba osób potrzebujących pomocy stale rośnie. Zapewnienie właściwej pomocy wymaga wspólnych wysiłków na różnych szczeblach, tak jak podkreślono to w komunikacie z 2021 r. w sprawie operacji humanitarnych UE: nowe wyzwania, te same zasady. W dokumencie tym zaproponowano szereg działań mających na celu wyeliminowanie luki w finansowaniu pomocy humanitarnej, w tym rozszerzanie bazy zasobów, wspieranie lepszego środowiska sprzyjającego partnerom w zakresie pomocy humanitarnej, eliminowanie przyczyn leżących u podstaw kryzysów, zmniejszenie potrzeb humanitarnych oraz zwiększenie skuteczności i wydajności niesionej pomocy humanitarnej w ramach podejścia „Drużyna Europy”.

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, będę niestrudzoną orędowniczką idei unijnej pomocy humanitarnej i jestem pewna, że przez cały okres kadencji będę mogła liczyć na stałe wsparcie ze strony Parlamentu Europejskiego i Rady. Główny darczyńca powinien dawać przykład i o nikim nie zapominać. Pragnę zapewnić Szanowne Panie Posłanki i Szanownych Panów Posłów, że zawsze, gdy sytuacja humanitarna będzie tego wymagać, będę starać się wykorzystać wszystkie dostępne zasoby i cały ich potencjał. Zamierzam wzmocnić unijne narzędzia reagowania na wypadek kryzysów humanitarnych, aby Unia dysponowała odpowiednimi zasobami, informacjami i wiedzą fachową i mogła dostosować się do nowych realiów.

Będę również zachęcać państwa członkowskie do przestrzegania dobrowolnego celu, jakim jest przeznaczenie 0,07% dochodu narodowego brutto (tj. 10% oficjalnej pomocy rozwojowej) na pomoc humanitarną. Poziom wkładów poszczególnych państw członkowskich jest bardzo zróżnicowany, co *de facto* osłabia wpływ pomocy humanitarnej UE jako całości, a także siłę jej argumentów na rzecz zwiększenia wkładu ze strony państw trzecich. Zobowiązuję się śledzić postępy państw członkowskich w tym zakresie i będę prowadzić regularne dyskusje polityczne, aby zapewnić strategiczną koordynację na szczeblu unijnym i światowym (np. w ramach Europejskiego Forum Humanitarnego).

W tej kluczowej kwestii zamierzam współpracować z Wami, Szanowne Panie Posłanki i Szanowni Panowie Posłowie, którzy reprezentujecie parlamentarny organ władzy budżetowej. Liczę, że wspólnie będziemy działać na rzecz przekonania rządów i parlamentów krajowych do odpowiedniego finansowania pomocy humanitarnej.

Musimy dążyć do rozszerzenia międzynarodowej bazy darczyńców. Jestem przekonana, że można to osiągnąć poprzez systematyczne i wspólne działania informacyjne, w szczególności skierowane do grupy G-20 i innych międzynarodowych partnerów.

Oprócz pomocy ze środków publicznych będę pracować nad skuteczniejszym zaangażowaniem sektora prywatnego. Celem jest nie tylko zbadanie, czy środki prywatne mogłyby uzupełniać finansowanie pomocy humanitarnej, ale także zwiększenie reputacji unijnych przedsiębiorstw jako liderów społecznej odpowiedzialności biznesu.

Oprócz finansowania pomocy humanitarnej równie ważne jest działanie na rzecz zmniejszenia potrzeb humanitarnych (np. poprzez promowanie lepszego poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego, zwiększenie gotowości na wypadek klęsk żywiołowych oraz działania antycypacyjne, a także poprzez wzmocnienie odporności krajów niestabilnych) oraz zwiększenie wydajności i skuteczności udzielanej przez nas pomocy.

W tym duchu i zgodnie z pismem określającym moje zadania zamierzam w szczególności wypracować bardziej strategiczne podejście do kwestii łańcuchów dostaw pomocy humanitarnej. W związku z tym będę na przykład zachęcać partnerów w dziedzinie pomocy humanitarnej do wspólnego zamawiania artykułów pierwszej potrzeby, rozwijania gotowości i optymalizacji zapasów, łączenia rozwiązań transportowych, dzielenia się wiedzą fachową i korzystania ze wspólnych narzędzi cyfrowych. Wspólne udzielanie zamówień pozwoli obniżyć wysokie ceny spowodowane rywalizowaniem o ograniczone zasoby. Wymiana informacji na temat zapasów zagwarantuje, że odpowiednie artykuły potrzebne w przypadku wystąpienia konkretnego kryzysu znajdą się we właściwym miejscu. Łączenie rozwiązań transportowych zmniejszy koszty transportu i opóźnienia w dostawie towarów. Z kolei działania bardziej ekologiczne mogłyby polegać na wykorzystaniu produktów pochodzących z recyklingu i odpowiednich systemów gospodarowania odpadami. To kilka przykładów tego, w jaki sposób strategiczne podejście do łańcuchów dostaw i logistyki pomocy humanitarnej może przynieść oszczędności kosztów, zwiększyć ukierunkowanie na beneficjentów oraz zapewnić skuteczne zarządzanie budżetem.

Zamierzam także – w oparciu o dotychczasowe osiągnięcia – nadal wzmacniać unijne narzędzia reagowania na wypadek kryzysów humanitarnych, aby wypełnić luki operacyjne i ułatwić szybkie dostarczanie pomocy potrzebującym.

Co ważne, jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, dopilnuję, by unijne środki na pomoc humanitarną były nadal przydzielane zgodnie z zasadami humanitarnymi i stosownie do potrzeb, przy zastosowaniu solidnej metodyki opartej na dowodach. Nowoczesny i wzmocniony budżet UE to jego lepsze ukierunkowanie na obszary, w których działania UE są najbardziej potrzebne, i wykorzystywanie go w bardziej elastyczny sposób. Moim jedynym celem przewodnim w zarządzaniu unijną pomocą humanitarną będzie pomoc osobom potrzebującym. Monitorowanie i ocena pozostaną kluczowe dla zapewnienia rozliczalności oraz wydajności i skuteczności interwencji humanitarnych UE.

W myśl zasady, że wysokiej jakości finansowanie zapewnia wydajne i skuteczne działania humanitarne, bardziej ukierunkowany i wzmocniony budżet UE pomoże nam zaspokoić potrzeby humanitarne i zapewnić ciągłość operacyjną w przypadku przedłużających się kryzysów.

Pragnę także podkreślić, że zgodnie ze zobowiązaniami UE podjętymi w ramach tzw. wielkiego układu (Grand Bargain), będę nadal wspierać zasadę lokalnego działania. W ścisłej współpracy z naszymi partnerami wykonawczymi (w tym z ONZ, organizacjami międzynarodowymi i organizacjami pozarządowymi) oraz zgodnie z obowiązującymi ramami prawnymi zamierzam nadal dążyć do zwiększania odsetka unijnej pomocy humanitarnej kierowanej w możliwie najbardziej bezpośredni sposób do organizacji lokalnych, na przykład poprzez wspieranie krajowych funduszy finansowania zbiorowego. Będę również konsekwentnie wspierać budowanie zdolności partnerów lokalnych oraz promować ich włączanie i angażowanie w całym cyklu pomocy humanitarnej – począwszy od gotowości na wypadek klęsk żywiołowych i działań antycypacyjnych, poprzez ocenę potrzeb, ustalanie priorytetów i projektowanie etapu reagowania, po dzielenie się wiedzą i udział w mechanizmach koordynacji. Jest to zgodne z niedawno przyjętymi przez Komisję wytycznymi dotyczącymi promowania równych partnerstw z lokalnymi służbami interwencyjnymi w sytuacjach humanitarnych.

4. Powiązanie między aspektami humanitarnymi, rozwojowymi i pokojowymi

Jak będzie Pani pracować nad poprawą koordynacji, współpracy i spójności między unijnymi działaniami rozwojowymi, humanitarnymi i pokojowymi, w tym między wszystkimi podmiotami UE, oraz współdziałać ze społecznościami lokalnymi, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i innymi zainteresowanymi stronami przy opracowywaniu strategii, które łączą aspekty humanitarne, rozwojowe i pokojowe? Czy w ramach zintegrowanego podejścia całej Komisji do niestabilności opracuje Pani, wraz z komisarzem ds. partnerstw międzynarodowych i właściwymi służbami Komisji, wytyczne polityczne i konkretne mechanizmy służące temu, by wysiłki na rzecz rozwoju pomagały zarówno eliminować podstawowe przyczyny niestabilności, jak i budować odporność społeczności, w celu uzyskania trwałych wyników, których nie można osiągnąć wyłącznie za pomocą działań humanitarnych, a także jak planuje Pani mierzyć skuteczność tych wysiłków? W związku z tym – czy zobowiązuje się Pani wspierać inwestycje w działania antycypacyjne oraz współpracować z komisarzem ds. partnerstw międzynarodowych w celu opracowania wspólnej polityki UE w zakresie odporności na zmianę klimatu, ze szczególnym uwzględnieniem kontekstów niestabilnych i takich, w których występuje wpływ konfliktów?

Zważywszy na szeroki zakres przypisanych Pani obowiązków oraz rosnącą liczbę kryzysów humanitarnych – jak zamierza Pani zapewnić poświęcenie wystarczającej uwagi zewnętrznemu wymiarowi pomocy humanitarnej i dyplomacji humanitarnej, a w szczególności kryzysom zapomnianym? Jakie środki zastosuje Pani, aby wspierać przestrzeganie i poszanowanie międzynarodowego prawa humanitarnego?

Wyzwania, zwłaszcza w przypadku przedłużających się kryzysów, są zbyt duże, aby podmioty działające w dziedzinie pomocy humanitarnej mogły stawić im czoła samodzielnie. O ile ratowanie życia to nasz główny obowiązek, UE musi również przyczyniać się do rozwiązywania konfliktów, łagodzenia napięć politycznych, odbudowywania spójności społecznej, ograniczania zagrożeń dla środowiska oraz zwiększania odporności i bezpieczeństwa.

Dzisiejsze kryzysy są złożone, dlatego działania zapobiegawcze, pomocowe i naprawcze nie zawsze następują jedno po drugim, ale często muszą być realizowane równolegle. Wymaga to zaangażowania wszystkich stron, tak aby reagować na potrzeby humanitarne w spójny i oparty na współpracy sposób, generować wystarczające finansowanie i eliminować podatność na zagrożenia, a także zająć się podstawowymi przyczynami niestabilności i konfliktów oraz torować drogę do stabilności i trwałych rozwiązań.

Ważne jest również, by skupić się na budowaniu odporności i zapobieganiu konfliktom. Przynosi to ogromne korzyści ludności, bowiem ogranicza skutki kryzysu, jeśli taki wystąpi, i ułatwia budowanie pokoju i pokryzysowe przejście do etapu rozwoju. Aby osiągnąć taki stan, konieczne jest wspólne podejście do oceny podatności na zagrożenia i potrzeb.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę starać się, by cała Komisja stosowała zintegrowane podejście do niestabilności, w szczególności poprzez wspólną analizę i strategię reagowania. W ścisłej współpracy m.in. z wysoką przedstawicielką/wiceprzewodniczącą i komisarzem odpowiedzialnym za partnerstwa międzynarodowe możemy zapewnić szybką odpowiedź na kryzysy humanitarne, przyczynić się do skutecznego zarządzania partnerstwami międzynarodowymi oraz zająć się przyczynami leżącymi u podstaw niestabilności i konfliktów w celu zmniejszenia potrzeb humanitarnych. Taka strategia zapewni spójność między kształtowaniem globalnej polityki, zaangażowaniem regionalnym i działaniami dostosowanymi do profilu poszczególnych krajów. Chcę, by UE szybko i skutecznie reagowała na kryzysy poprzez mobilizację wszystkich dostępnych instrumentów i dostosowanie polityki zarówno do natychmiastowych, krótkoterminowych potrzeb, jak i w ramach działań długoterminowych, a także poprzez koordynację działań z państwami członkowskimi UE. Oczywiście musimy zapewnić rozliczalność naszych działań i śledzić poczynione postępy. Przepisy ramowe dotyczące niestabilności powinny zatem obejmować również mechanizm monitorowania, aby nasze zaangażowanie mogło być regularnie oceniane i w razie potrzeby – dostosowywane. W tym celu zamierzam aktywnie współpracować z koleżankami i kolegami z innych służb i instytucji UE (ESDZ, Rady i Parlamentu Europejskiego).

Będę pracować na rzecz zwiększenia inwestycji w gotowość na wypadek klęsk żywiołowych i w działania antycypacyjne oraz współpracować z odpowiednimi służbami Komisji przy wdrażaniu planu w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu w celu wzmocnienia odporności na zmianę klimatu, ze szczególnym uwzględnieniem kontekstów niestabilnych i takich, w których występuje wpływ konfliktów. Będzie to wymagało znalezienia sposobów na lepszą współpracę na rzecz zwiększenia naszych wspólnych inwestycji w gotowość na wypadek klęsk żywiołowych i w działania antycypacyjne w spójny i skoordynowany sposób oraz uczynienia naszych inwestycji odpornymi na zmianę klimatu, przy jednoczesnym skoncentrowaniu się na tych, którzy są najbardziej podatni na zagrożenia.

Będę również nadal wspierać wysiłki ONZ na rzecz systemowego wdrożenia powiązania między aspektami humanitarnymi, rozwojowymi i pokojowymi, aby nasza rola nie ograniczała się tylko do finansowania unijnego.

Musicie wiedzieć, Szanowne Panie Posłanki i Szanowni Panowie Posłowie, że stanowisko, które mi zaproponowano, to dla mnie wielki zaszczyt. Traktuję to również jako szansę do skupienia się na tworzeniu synergii między różnymi aspektami pracy, z których wszystkie wynikają z ducha i wartości solidarności. Pomoc humanitarna pozostanie dla mnie kluczowym priorytetem przez cały okres mojej kadencji, choćby dlatego, że wymaga tego bardzo dramatyczna sytuacja humanitarna na świecie.

Z punktu widzenia komisarza odpowiedzialnego za pomoc humanitarną nie ma czegoś takiego jak „kryzys zapomniany”. Dlatego właśnie będę dążyła do tego, by co najmniej 15 % początkowego budżetu pomocy humanitarnej było przeznaczane na kryzysy, które nie znajdują się w centrum uwagi społeczności międzynarodowej. Zaniedbywanie najpilniejszych potrzeb w przypadku tych kryzysów zwiększyłoby cierpienie i naruszyłyby godność ludzką. Zamierzam podtrzymać to zobowiązanie i będę gorąco orędownicą za jego realizacją. Mam przy tym nadzieję, że coraz więcej darczyńców pójdzie za przykładem UE.

Przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego jest w tym kontekście ważniejsze niż kiedykolwiek i zapewnia niezbędną ochronę ludności cywilnej dotkniętej konfliktami zbrojnymi. Niestety w ostatnich latach naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego są raczej regułą niż wyjątkiem. Konsekwencje tego faktu dla ludności cywilnej i infrastruktury cywilnej są dramatyczne i uniemożliwiają dotarcie pomocy humanitarnej do osób potrzebujących oraz coraz większą liczbę ofiar wśród pracowników organizacji humanitarnych. Dlatego uważam, że musimy podwoić wysiłki i wspólnie działać na rzecz propagowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. Ma to również zasadnicze znaczenie dla ochrony międzynarodowego porządku opartego na zasadach i pomoże w zaspokajaniu rosnących potrzeb humanitarnych.

Dolożę starań, by przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego stało się priorytetem politycznym, tak abyśmy mogli w pełni wykorzystać siłę UE oraz wzmocnić unijną dyplomację humanitarną i podejście „Drużyna Europy”. W związku z tym, wraz z wysoką przedstawicielką/wiceprzewodniczącą, zamierzam opracować plan, który sprawi, że nasze interwencje będą bardziej skuteczne. Nasza uwaga skupi się na kwestiach przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, ochrony ludności cywilnej podczas konfliktów i dostępu pomocy humanitarnej. Głos UE i jej państw członkowskich musi być silniejszy. Pragnę zapewnić, że będę zdecydowanie

przeciwstawiać się naruszeniom międzynarodowego prawa humanitarnego niezależnie od miejsca ich wystąpienia, a także wspierać środki, które promują zapobieganie tym naruszeniom. Zobowiązuję się do promowania wspólnie z państwami członkowskimi UE międzynarodowego prawa humanitarnego poprzez misje dyplomatyczne i wydarzenia wysokiego szczebla na forach wielostronnych i w ramach Europejskiego Forum Humanitarnego. Zobowiązuję się również kontynuować ścisłą współpracę z Międzynarodowym Komitetem Czerwonego Krzyża (MKCK) w zakresie działań zapobiegawczych i propagowania poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego. W trakcie mojej kadencji będę wspierać środki, które wzmacniają monitorowanie międzynarodowego prawa humanitarnego i promują rzecznictwo oparte na dowodach.

Zaangażowanie w dyplomację humanitarną nie jest nowością dla UE. Jesteśmy już bardzo aktywnymi rzecznikami i aktorami działań dyplomatycznych na rzecz zapewnienia organizacjom humanitarnym dostępu do stref konfliktu i zapobiegania naruszeniom międzynarodowego prawa humanitarnego, takim jak głodzenie ludności jako metoda prowadzenia wojny, oraz ochrony pracowników organizacji humanitarnych i pracowników służby zdrowia przed atakami. Nowe wyzwania wymagają jednak bardziej zdecydowanego i bardziej skoordynowanego podejścia. Chciałabym, by podejście wszystkich odpowiednich podmiotów UE było bardziej systematyczne i skoordynowane. Mam przy tym nadzieję na współpracę z państwami członkowskimi i z Parlamentem Europejskim w celu zapewnienia zdecydowanego podejścia Drużyny Europy w kwestii tak istotnej dla życia wielu osób.

5. Brak bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienie

Jak wzmocni Pani unijne mechanizmy reagowania kryzysowego służące przeciwdziałaniu głodowi i niedożywieniu, a także skutkom zmiany klimatu? W szczególności, zważywszy na destruktywny wpływ rosyjskiej wojny w Ukrainie na eksport ukraińskiego zboża, jak zamierza Pani zapewnić kontynuowanie tego eksportu do krajów rozwijających się, aby zapobiec pogłębianiu się światowego braku bezpieczeństwa żywnościowego? Oprócz natychmiastowych działań w sytuacjach nadzwyczajnych – jakie długoterminowe rozwiązania proponuje Pani, aby eliminować podstawowe czynniki powodujące brak bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienie, w ramach szerszej polityki rozwojowej i w ścisłej współpracy z naszymi partnerami międzynarodowymi? W szczególności jak zamierza Pani współpracować z ESDZ i państwami członkowskimi, aby nasilić działania UE na rzecz zapobiegania zmianie klimatu i głodowi wywoływanemu konfliktami oraz na rzecz zwiększenia rozliczalności w sytuacjach, w których głód jest wykorzystywany jako narzędzie wojny?

UE jest jednym z głównych darczyńców pomocy humanitarnej, najczęściej w formie pomocy żywnościowej i wsparcia żywieniowego. W ciągu samych tylko ostatnich dwóch lat UE przeznaczyła ponad 1,7 mld EUR na humanitarną pomoc żywnościową i żywieniową, kierowaną głównie do krajów najbardziej potrzebujących, zwłaszcza w Afryce Subsaharyjskiej.

Potrzeby jednak stale rosną: brak bezpieczeństwa żywnościowego drastycznie pogłębił się w ostatnich latach i osiągnął rekordowy poziom. Powodem tego stanu rzeczy są konflikty i brak ogólnego bezpieczeństwa, coraz groźniejsze skutki zmiany klimatu i pogorszenie koniunktury gospodarczej, konsekwencje rosyjskiej wojny napastniczej przeciwko Ukrainie, wszystko to w kontekście szerzącego się ubóstwa i nierówności. W związku z tym utrzymanie odpowiedniego poziomu pomocy żywnościowej i żywieniowej prawdopodobnie będzie kluczowe w nadchodzących latach i zobowiązuję się do zapewnienia, że UE osiągnie ten cel. Samo finansowanie nie jest jednak wystarczające. Jestem przekonana, że nasza pomoc żywnościowa i żywieniowa musi być udzielana skuteczniej poprzez lepsze ukierunkowanie i zwiększenie wykorzystania pomocy gotówkowej, ponieważ taka pomoc zapewnia większe poszanowanie godności, jest tańsza i przyczynia się do odporności lokalnych gospodarek. Powinniśmy również wykorzystywać potencjał narzędzi cyfrowych i promować działania antycypacyjne.

Oczywiście sama pomoc humanitarna nie może rozwiązać problemu głodu. Aby przerwać zakłętą koło braku bezpieczeństwa żywnościowego i niedożywienia, musimy przyjąć transformacyjne podejście, w którym działania na rzecz pokoju, działania prewencyjne i w zakresie rozwoju łączą się z podejmowanymi na dużą skalę działaniami reagowania kryzysowego. Zintensyfikuję wysiłki na rzecz zacieśnienia współpracy i koordynacji między podmiotami zajmującymi się pomocą humanitarną, rozwojem i budowaniem pokoju, a także współpracę z wysoką przedstawicielką/wiceprzewodniczącą i komisarzem ds. partnerstw międzynarodowych, aby zająć się zarówno przyczynami leżącymi u podstaw kryzysów żywnościowych, jak i ich skutkami. Pomoc żywnościowa musi być połączona z długoterminowymi inwestycjami w zrównoważoną produkcję rolną i produkcję żywności, w systemy wczesnego ostrzegania – w celu złagodzenia wpływu klimatu na produkcję żywności, a także z silnymi

działaniami dyplomatycznymi na rzecz rozwiązywania konfliktów, które są jednym z głównych czynników powodujących brak bezpieczeństwa żywnościowego.

W tym kontekście, tak jak określono w piśmie określającym moje zadania, na szczeblu UE będę współpracować z innymi członkami kolegium nad kompleksowym podejściem do niestabilności [zob. również odpowiedź na pytanie 4], aby zapewnić odpowiednie inwestycje w tworzenie odpornych na zmianę klimatu systemów żywnościowych, i nadal będę szeroko zachęcać, w tym państwa członkowskie, aby kwestia ta pozostała priorytetem w ramach całego unijnego wsparcia żywnościowego. Zobowiązuję się również przyspieszyć operacjonalizację przyjętej w 2022 r. strategii reakcji Drużyny Europy na globalny brak bezpieczeństwa żywnościowego. Celem jest tutaj osiągnięcie wspólnych wyników dla podmiotów zajmujących się pomocą humanitarną i rozwojem zarówno ze strony służb UE, jak i państw członkowskich.

Poza UE utrzymam aktywność na globalnych platformach i w inicjatywach na rzecz bezpieczeństwa żywnościowego, takich jak globalna sieć na rzecz przeciwdziałania kryzysom żywnościowym, w celu zapewnienia zgodności z międzynarodowym prawem humanitarnym i pełnego wdrożenia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2417, w której potępiono głodzenie ludności jako metodę prowadzenia wojny. Będę nadal podnosić świadomość społeczną i opowiadać się za rozliczalnością w sytuacjach, gdy głodzenie jest stosowane jako metoda prowadzenia wojny, oraz za poszanowaniem międzynarodowego prawa humanitarnego. Działania te obejmą również współpracę z wysoką przedstawicielką/wiceprzewodniczącą i z państwami członkowskimi. Musimy zrobić wszystko, by w tej kwestii zapewnić przestrzeganie prawa. Tą zasadą będę również kierować się w moim podejściu do dyplomacji humanitarnej [zob. również odpowiedź na pytanie 4].

Musimy zapewnić dostęp pomocy humanitarnej, a bezpieczeństwo żywnościowe musi pozostać priorytetem. Inwazja Rosji na Ukrainę znacznie zaostrzyła światowy kryzys bezpieczeństwa żywnościowego, napędzając wzrost cen i powodując zakłócenia na rynkach. Od 2022 r. unijne korytarze solidarnościowe i utworzony w 2023 r. korytarz czarnomorski odegrały ogromną rolę w utrzymaniu ukraińskiego eksportu żywności i stabilizacji światowych cen. UE musi nadal angażować się w te wysiłki. Jednocześnie musimy zadbać o to, by żywność docierała do tych, którzy najbardziej jej potrzebują, niezależnie od jej źródła. Aby to osiągnąć, będę nadal promować skuteczną pomoc żywnościową, stosując najlepsze w danej sytuacji podejście.

Aby sprostać tym wyzwaniom i zapewnić, aby unijna humanitarna pomoc żywnościowa i żywnościowa odpowiadała potrzebom, planuję zaktualizować w pierwszych miesiącach mojej kadencji unijne wytyczne dotyczące humanitarnej pomocy żywnościowej.

Pytania Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

6. Jak planuje Pani zapewnić w obecnych i przyszłych WRF wystarczające zasoby na poprawę zarządzania kryzysowego i gotowości kryzysowej? Jak zadba Pani o równy dostęp do niezbędnych środków finansowych regionom i społecznościom zmagającym się z częstymi klęskami żywiołowymi, takimi jak pożary roślinności i susze? Jakie konkretne środki proponuje Pani, aby zwiększyć gotowość kryzysową, szczególnie w oparciu o Unijny Mechanizm Ochrony Ludności, Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego i RescEU? Jak przedstawia się konkretny harmonogram realizacji tych środków, w tym przeglądu Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności? Czy przewiduje Pani utworzenie bardziej stabilnej puli zasobów na potrzeby reagowania na różnego rodzaju klęski żywiołowe, na wzór stałych zasobów ratunkowych na wypadek pożarów lasów? Czy może Pani szczegółowo omówić charakter europejskiego mechanizmu obrony cywilnej i jego współdziałanie z Unijnym Mechanizmem Ochrony Ludności? Jak będzie Pani zachęcać państwa członkowskie do współpracy w celu poprawy gotowości na zagrożenia oraz sytuacje nadzwyczajne dotyczące bezpieczeństwa i zdrowia?

Jako że ekstremalne zdarzenia pogodowe są coraz częstsze i coraz bardziej zmienia się charakter zagrożeń bezpieczeństwa, UE musi wypracować bardziej kompleksowe i zintegrowane podejście do zarządzania zagrożeniami i kryzysami.

Jeżeli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, w ścisłej współpracy z innymi komisarzami będę nadzorować opracowywanie i wdrażanie ambitnej unijnej strategii na rzecz unii gotowości, opierając się m.in. na sprawozdaniu specjalnym byłego prezydenta Finlandii Sauliego Niinistö na temat gotowości cywilnej i obronnej. Zamierzam przedstawić strategię na początku następnej kadencji.

Unijna strategia na rzecz unii gotowości mogłaby opierać się na szerokiej definicji „gotowości”, obejmującej również aspekty wzmocnienia odporności i zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi. Dzięki temu zapewniłaby ona nadrzędne strategiczne i obejmujące kilka sektorów podejście do zarządzania klęskami żywiołowymi i kryzysami w nadchodzących latach. Strategia mogłaby opierać się na: 1) podejściu uwzględniającym wszystkie zagrożenia: zmiana trybu zarządzania kryzysowego na szczeblu UE z reagowania na bardziej proaktywny; 2) podejściu przewidującym zaangażowanie całej administracji rządowej: bardziej kompleksowe i zintegrowane podejście do zarządzania kryzysowego w Europie we wszystkich sektorach i na wszystkich szczeblach sprawowania rządów oraz 3) podejściu obejmującym całe społeczeństwo: rozwijanie szerszej kultury gotowości i odporności w Europie.

Unijny Mechanizm Ochrony Ludności, należące do jego struktur Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC) oraz zdolności rescEU będą ważnymi elementami kompleksowej unijnej strategii na rzecz unii gotowości, ponieważ są to dobrze ugruntowane, niezawodne i wysoce funkcjonalne instrumenty służące państwom członkowskim do zapobiegania klęskom i katastrofom oraz kryzysom, przygotowywania się do takich zdarzeń i reagowania na nie.

Dlatego w ramach strategii planuję zbadać ewentualną potrzebę przeglądu Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności oraz jego komponentów ERCC i RescEU.

ERCC okazało się szczególnie skuteczne w koordynowaniu pomocy, wtedy gdy musiała ona być udzielana jednocześnie w odpowiedzi na długie, złożone i obejmujące kilka sektorów kryzysy (np. COVID-19 i rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie, konflikt na Bliskim Wschodzie) i na kryzysy spowodowane zmianą klimatu (pożary roślinności, powódzie lub burze). Jeżeli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę kontynuować prace nad utrwaleniem roli ERCC jako unijnego centrum koordynacji kryzysowej oraz nad wzmocnieniem jego zdolności do przewidywania kryzysów, przygotowywania się do nich i reagowania na nie. Będzie to kwestia priorytetowa pod względem harmonogramu.

RescEU, pierwsza w historii europejska rezerwa strategiczna gromadząca zdolności w zakresie ochrony ludności, jest kluczowym elementem Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności i praktycznym wyrazem solidarności unijnej. Utrzymanie tej rezerwy i – w razie potrzeby – jej dalsze wzmocnienie jest niezbędne. Jednocześnie powinniśmy utrzymać silny system wzajemnej pomocy między państwami członkowskimi, który obecnie obejmuje dobrowolną „europejską pulę ochrony ludności”, wzajemne wsparcie eksperckie i inne narzędzia budowania zdolności.

Utrzymanie i uzupełnienie istniejących zdolności rescEU jest moim priorytetem. Ponadto, biorąc pod uwagę szybki wzrost zagrożeń bezpieczeństwa i zagrożeń związanych ze zmianą klimatu, będę ściśle współpracować z państwami członkowskimi w celu dalszego rozszerzania zdolności rescEU, na przykład pod względem gaszenia pożarów lasów, urządzeń do produkcji energii, medycznych środków przeciwdziałania, a także zdolności w zakresie ewakuacji medycznej i zapewniania schronienia. Będziemy również musieli zbadać konieczność rozwoju nowych zdolności w odpowiedzi na pojawiające się zagrożenia na szczeblu UE. Pozwoliłoby to zwiększyć gotowość UE na wypadek szerszego zakresu scenariuszy katastrof, w tym awarii infrastruktury, sytuacji konfliktowych i zagrożeń hybrydowych. Zajmę się tą kwestią bardziej szczegółowo w ramach prac nad unijną strategią na rzecz unii gotowości.

Europejski mechanizm obrony cywilnej będzie kluczowym elementem tej strategii. Postrzegam tę inicjatywę jako okazję do wypełnienia istotnej istniejącej luki, jeśli chodzi o zaangażowanie obywateli i społeczności we wzmocnianie własnej odporności, a także o aktywne uczestnictwo we współpracy cywilno-wojskowej. Obywatele UE, organizacje pozarządowe i sektor prywatny są kluczowymi partnerami w zwiększaniu odporności naszego społeczeństwa. W kilku państwach członkowskich rozpoczęła się już dyskusja na temat nowoczesnej obrony cywilnej. We współpracy z państwami członkowskimi i z Parlamentem Europejskim chcę wykorzystać wyniki tych refleksji do dalszego rozwoju odporności społeczeństwa w całej Unii.

Aby wykorzystać istniejące struktury, które okazały się skuteczne, a także aby uniknąć dalszej fragmentacji systemu zarządzania kryzysowego, rozwój mechanizmu obrony cywilnej będzie ściśle powiązany z istniejącymi strukturami, takimi jak Unijny Mechanizm Ochrony Ludności i Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego i będzie stanowił uzupełnienie tych struktur.

Jeśli chodzi o bezpieczeństwo zdrowotne, będę pracować pod kierunkiem wiceprzewodniczącej wykonawczej do spraw ludzi, umiejętności i gotowości oraz w ścisłej współpracy z komisarzem ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt w celu poprawy gotowości i zdolności reagowania UE w dziedzinie zdrowia, w szczególności w ramach nowej strategii wspierania dostępności medycznych środków przeciwdziałania zagrożeniom zdrowia publicznego oraz szerszej unijnej strategii gromadzenia zapasów. Będziemy również nadal ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi i wspierać je w celu zapewnienia wysokiego poziomu gotowości na szczeblu krajowym. Unijny plan na wypadek kryzysu zdrowotnego i pandemii („unijny plan zapobiegania, gotowości i reagowania”) ma zostać przyjęty w pierwszych miesiącach kadencji nowej Komisji i ma umożliwić współpracę między państwami członkowskimi w zakresie zapobiegania poważnym transgranicznym zagrożeniom zdrowia, gotowości na nie oraz, co ważne, reagowania na nie. Będzie on co roku omawiany z państwami członkowskimi i regularnie aktualizowany w celu uwzględnienia stale zmieniającego się krajobrazu zagrożeń.

Współpraca między państwami członkowskimi w zakresie poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia odbywa się na forum Komitetu ds. Bezpieczeństwa Zdrowia, który jest i pozostanie centralnym elementem naszych ram gotowości i reagowania w zakresie zdrowia. Będę wspierać wysiłki na rzecz dalszego wzmocnienia narzędzi gotowości na wypadek sytuacji kryzysowej i regularnego ich testowania. Narzędzia te to m.in.: unijny system wczesnego ostrzegania i reagowania (EWRS), który zapewnia całodobowe ostrzeganie o pojawieniu się poważnych transgranicznych zagrożeń zdrowia i o rozwoju sytuacji w tym zakresie, unijne laboratoria referencyjne ds. zdrowia publicznego, które mogą udzielać wsparcia w celu szybkiego wykrywania zagrożeń biologicznych, oraz Grupa Zadaniowa UE ds. Zdrowia.

Opracowanie przyszłych wieloletnich ram finansowych i instrumentów z nimi związanych jest jeszcze przed nami. Chcę zagwarantować, że będziemy nadal budować solidniejsze podejście do europejskiego zarządzania kryzysowego i gotowości cywilnej, a zamiast reagowania stosować proaktywną gotowość.

7. W piśmie określającym Pani zadania określono szereg ambitnych celów dotyczących zwiększenia zdolności do zarządzania kryzysowego. Konkretnie w odniesieniu do gotowości w dziedzinie zdrowia – jak zamierza Pani przewyżżyć wyzwania finansowe spowodowane niedawnymi cięciami budżetowymi w innych programach, takich jak Program UE dla zdrowia i program „Horyzont Europa”, a także wyzwania związane z konkurencyjnymi priorytetami politycznymi, które już wpływają na działania i projekty planowane przez Urząd ds. Gotowości i Reagowania na Stany Zagrożenia Zdrowia? W związku z tym – jak zamierza Pani zwiększyć gotowość w dziedzinie zdrowia i jak widzi Pani finansowanie takich działań w przyszłości? Czy przewiduje Pani zwiększenie zdolności Urzędu ds. Gotowości i Reagowania na Stany Zagrożenia Zdrowia, a jeśli tak – w jaki sposób? Czy może Pani szczegółowo omówić rozwój szerszej unijnej strategii gromadzenia zapasów? Jak zadba Pani, aby przewidywane strategie gotowości i gromadzenia zapasów pozwalały osiągnąć równowagę między posiadaniem wystarczających rezerw a zapobieganiem niedoborom w państwach członkowskich i innych krajach, w tym na globalnym Południu?

Od czasu zakończenia pandemii COVID-19 UE wspiera państwa członkowskie w ich wysiłkach na rzecz zwiększenia gotowości w zakresie bezpieczeństwa zdrowotnego i odporności systemów opieki zdrowotnej. Sprostanie temu wyzwaniu wymagało bezprecedensowej koordynacji i wsparcia finansowego.

Program UE dla zdrowia to największy i najbardziej ambitny w historii unijny program finansowy poświęcony wyłącznie zdrowiu. Program jest centralnym elementem odnowionej polityki bezpieczeństwa i gotowości w dziedzinie zdrowia oraz Europejskiej Unii Zdrowotnej. Znaczna część jego budżetu przeznaczana jest na ochronę ludzi przed poważnymi transgranicznymi zagrożeniami zdrowia i na wspieranie gotowości w dziedzinie zdrowia, w szczególności na poprawę krajowych systemów nadzoru (ok. 85 mln EUR) oraz na przeciwdziałanie oporności na środki przeciwdrobnoustrojowe (50 mln EUR). Finansowanie działań na rzecz podnoszenia gotowości w dziedzinie zdrowia i ogólnej odporności systemów opieki zdrowotnej należy postrzegać jako inwestycję, a nie jako koszt, zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim. Ponadto finansowanie z Programu UE dla zdrowia uruchamiano, aby szybko reagować na inne pojawiające się zagrożenia, w tym globalne wyzwania zdrowotne, takie jak epidemia małpiej ospy (mpox) w Afryce, oraz aby zapewnić lepszą opiekę zdrowotną ukraińskim uchodźcom i osobom wysiedlonym.

Jeśli chodzi o środki finansowe, zamierzam – działając zgodnie z parametrami obecnych wieloletnich ram finansowych – wykorzystać maksymalnie każde dostępne euro.

Zadaniem Urzędu ds. Gotowości i Reagowania na Stany Zagrożenia Zdrowia jest poprawa gotowości i reagowania w dziedzinie zdrowia w UE, między innymi poprzez przyczynianie się do zapewnienia dostępności medycznych środków przeciwdziałania w razie potrzeby. Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, będę współpracować ze wszystkimi innymi właściwymi członkami kolegium w celu opracowania ambitnej strategii wspierania dostępu do medycznych środków przeciwdziałania i ich dostępności, która obejmować będzie wszystkie etapy – od wczesnego wykrywania zagrożeń po opracowanie nowych medycznych środków przeciwdziałania, ich produkcję na dużą skalę i ich szybkie rozprowadzanie w Europie i poza nią.

Uważam, że dzięki tej nowej strategii będziemy mogli zaoferować kompleksowe podejście obejmujące cały proces, począwszy od oceny zagrożeń przez wspieranie badań naukowych, zwiększanie produkcji w czasach kryzysu aż po gromadzenie zapasów. Pozwoliłoby to – w ramach prac nad przygotowaniem się na zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe (CBRJ) oraz w oparciu o szerszą strategię gromadzenia zapasów – wykorzystać narzędzia takie jak wspólne zamówienia. Zamierzam również wykorzystać wiedzę fachową Urzędu przy opracowywaniu unijnej strategii na rzecz unii gotowości. Zachowam przy tym pełną komplementarność z zakresem kompetencji innych komisarzy. Ponadto prace Urzędu nad przygotowaniem aktu dotyczącego leków o krytycznym znaczeniu mającego umożliwić zapobieganie niedoborom takich leków będą również bardzo istotne dla zapobiegania kryzysom zdrowotnym spowodowanym takimi niedoborami. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę ściśle współpracować w tych kwestiach z komisarzem ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt.

Jednym z kluczowych wniosków wyciągniętych z pandemii COVID-19 jest znaczenie szybkiego rozmieszczenia podstawowych środków medycznych w czasach kryzysu. Nikt nie jest bezpieczny, dopóki wszyscy nie jesteśmy bezpieczni. Dlatego właśnie w 2020 r. w ramach rescEU utworzono pierwszą ogólnounijną rezerwę sprzętu medycznego o krytycznym znaczeniu. Od tego czasu powstało wiele innych takich rezerw. Niezwykle ważne jest, aby UE i państwa członkowskie nadal inwestowały w gwarantowanie dostępności odpowiednich medycznych środków przeciwdziałania w odpowiednich ilościach. Musimy jednak racjonalniej wykorzystywać nasze środki finansowe, kierując je na strategiczne priorytety.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, zamierzam ściśle współpracować z innymi komisarzami w celu stworzenia szeroko zakrojonej unijnej strategii gromadzenia zapasów. Strategia ta jeszcze bardziej wzmocni nasze zdolności w zakresie gromadzenia zapasów na szczeblu UE i będzie wspierać gromadzenie zapasów na szczeblu krajowym, bowiem przyspieszy planowanie, opracowywanie i uruchamianie zapasów, a to umożliwi szybkie rozprowadzanie medycznych środków przeciwdziałania w sytuacjach zagrożenia zdrowia publicznego. Będę promować staranną i ścisłą koordynację z państwami członkowskimi, aby uniknąć nieskoordynowanych rozwiązań w zakresie zapasów strategicznych, które spowodowałyby zakłócenia równowagi i zwiększyłyby ryzyko niedoborów w państwach członkowskich i w państwach trzecich. Zobowiązuję się do wzmocnienia naszego mechanizmu zarządzania kryzysowego i reagowania w sytuacjach kryzysowych, aby kontynuować przechodzenie z trybu reagowania na tryb proaktywnej gotowości.

Aby zwiększyć bezpieczeństwo zdrowotne UE, powinniśmy również zacieśnić więzi z naszymi globalnymi partnerami w celu wzmacniania globalnego bezpieczeństwa zdrowotnego, stosując podejście „Drużyna Europy”, przetestowane podczas pandemii COVID-19, a ostatnio podczas kryzysu małpiej ospy (mpox). Zamierzam w związku z tym, we współpracy z innymi komisarzami, nadal przyczyniać się do wzmocnienia globalnego systemu gotowości i reagowania na stany zagrożenia zdrowia, ukształtowanego również w kontekście WHO za pośrednictwem międzynarodowych przepisów zdrowotnych i planowanej umowy w sprawie pandemii.

8. Jakie konkretne działania podejmie Pani, aby zintegrować środki zapobiegania kłęskom żywiołowym z innymi obszarami polityki UE? Zważywszy na częstość ekstremalnych zdarzeń pogodowych spowodowanych zmianą klimatu, jakie widzi Pani możliwości synergii między Unijnym Mechanizmem Ochrony Ludności a przyszłym planem przystosowania się do zmiany klimatu? Jakie konkretne środki zamierza Pani zastosować w celu współpracy z państwami członkowskimi, w których panują dotkliwie susze? Jak zadba Pani, aby gotowość na ryzyko klimatyczne i przystosowanie się do zmiany klimatu wpisano również w unijną politykę dotyczącą rolnictwa i żywności?

W miarę jak skutki i koszty zmiany klimatu stają się coraz bardziej namacalne, rośnie znaczenie zapobiegania kłęskom żywiołowym. Jeżeli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, będę starać się, by Komisja przyjęła prawdziwie kompleksowe podejście w tym zakresie, które ostatecznie będzie również centralnym elementem przyszłej unii gotowości.

Będę wspierać wspólne cele polityki w zakresie zapobiegania klęskom żywiołowym, zwłaszcza w kluczowych sektorach. Do najważniejszych inicjatyw w tym zakresie należą: europejski plan w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu, inicjatywa na rzecz odporności wodnej oraz wizja rolnictwa i żywności.

Przystosowanie się do zmiany klimatu polega na proaktywnym wprowadzaniu środków ograniczających destrukcyjny potencjał zwiększonych zagrożeń klimatycznych. W związku z tym dołożę wszelkich starań, by zapewnić, aby już na etapie projektowania zadbano o strukturalną odporność każdej inwestycji na przyszłe klęski żywiołowe związane z klimatem. Ponadto będę promować „inteligentne” zapobieganie, które przynosi również korzyści gospodarcze i społeczne naszym społeczeństwom i obywatelom. Dotyczy to także – ale nie tylko – polityki UE w dziedzinie rolnictwa i żywności. Będę oczywiście starała się zapewnić, aby mechanizmy solidarności w ramach Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności uwzględniały również zagrożenia klimatyczne.

Wszyscy byliśmy świadkami niedawnych dramatycznych powodzi w Europie Środkowej czy pożarów i nasilających się susz w Europie Południowej. Zdarzenia te ponownie pokazały kluczowe znaczenie cyklu hydrologicznego w zarządzaniu ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi oraz pilną potrzebę zajęcia się zagrożeniami związanymi z wodą. Będę gotowa wspierać prace nad europejską strategią odporności wodnej, w której potrzebne będzie podejście oparte na gotowości. Będę również współpracować z innymi komisarzami, aby promować przystosowanie się do zmiany klimatu i wносить wkład w prace nad planem przystosowania się do zmiany klimatu. Będę również dążyć do tego, by zrównoważony charakter naszego sektora rolnego i spożywczego obejmował również odporność na klęski żywiołowe.

Pytania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

9. Gotowość

Wśród priorytetów należących do zakresu Pani kompetencji są gotowość i zarządzanie kryzysowe. Stoimy obecnie wobec nowych zagrożeń i ataków hybrydowych, o wymiarze zarówno wewnętrznym, jak i zewnętrznym, zagrażających nie tylko funkcjonowaniu naszej infrastruktury krytycznej i podstawowych usług publicznych, lecz także bezpieczeństwu i warunkom życiowym obywateli, jak również naszej stabilności gospodarczej i dobrobytu. W związku z tym będzie Pani odpowiadać za nadzór nad opracowywaniem i wdrażaniem unijnej strategii na rzecz gotowości z myślą o potencjalnym opracowaniu przyszłego unijnego aktu o gotowości. Jakie działania podejmie Pani w celu opracowania tej strategii? Jak zadba Pani – respektując kompetencje krajowe – o pełne zaangażowanie w tę strategię różnych szczebli administracji, sektora prywatnego i społeczeństwa obywatelskiego? Jak zamierza Pani wzmacniać unijną kulturę gotowości w debacie publicznej?

Jeżeli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, w ścisłej współpracy z innymi komisarzami, wysoką przedstawicielką/wiceprzewodniczącą oraz z państwami członkowskimi będę nadzorować opracowywanie i wdrażanie ambitnej unijnej strategii na rzecz unii gotowości. W pracach nad tą strategią zamierzam oprzeć się m.in. na sprawozdaniu specjalnym byłego prezydenta Finlandii Sauliego Niinistö na temat gotowości cywilnej i obronnej.

W Europie zmieniły się realia, jeśli chodzi o zarządzanie kryzysowe. W obliczu nowych i nasilających się zagrożeń dla bezpieczeństwa wewnętrznego i zewnętrznego oraz coraz bardziej odczuwalnych skutków zmiany klimatu, unijna strategia na rzecz unii gotowości stanowi kluczowe narzędzie do opracowania wspólnej wizji skutecznej gotowości naszych społeczeństw, obywateli i infrastruktury krytycznej, niezbędnej do utrzymania stabilności gospodarczej i dobrobytu w Europie.

Strategia potwierdzi znaczenie jednolitego rynku, który w znacznym stopniu przyczynia się do wzrostu PKB UE i ma wpływ na prawie 450 mln obywateli. Niedawne kryzysy pokazały, jak kruchy może być jednolity rynek w przypadku wystąpienia zakłóceń i jak bardzo europejska gospodarka zależy od dobrze funkcjonującego jednolitego rynku. Akt o sytuacji nadzwyczajnej na rynku wewnętrznym i odporności rynku wewnętrznego (IMERA), formalnie podpisany w październiku 2024 r., posłuży jako podstawa funkcjonowania jednolitego rynku w czasie kryzysu i zabezpieczy swobodny przepływ towarów, usług i osób. W akcie przewidziano przeprowadzanie wraz z państwami członkowskimi symulacji dotyczących sytuacji nadzwyczajnych na dużą skalę w celu zapewnienia gotowości na scenariusze mogące zakłócić funkcjonowanie jednolitego rynku. Grupa doradcza IMERA, odpowiedzialna za zarządzanie i nadzór strategiczny, ułatwi współpracę między państwami członkowskimi, Komisją i Parlamentem Europejskim. Ponadto do współpracy mogą zostać zaproszone

zainteresowane strony z branży, w tym MŚP, w celu zapewnienia, aby przedsiębiorstwa mogły zarówno wносить wkład w środki gotowości, jak i czerpać z nich korzyści.

Unijna strategia na rzecz unii gotowości będzie opierać się na szerokiej definicji „gotowości” obejmującej również aspekty wzmocnienia odporności i zarządzania ryzykiem związanym z klęskami żywiołowymi. Dzięki temu zapewni nadrzędne strategiczne podejście do zarządzania klęskami żywiołowymi i kryzysami w nadchodzących latach. Strategia może koncentrować się na zintegrowanym podejściu uwzględniającym wszystkie zagrożenia, na podejściu obejmującym całą administrację rządową oraz podejściu obejmującym całe społeczeństwo.

1. Zintegrowane podejście uwzględniające wszystkie zagrożenia: *przejdzie na bardziej proaktywny tryb zarządzania kryzysowego na szczeblu UE* – ponieważ klęski i kryzysy są coraz bardziej złożone, występują jednocześnie, wzajemnie się pogłębiają oraz kaskadowo wywołują skutki w różnych sektorach i na różnych szczeblach administracji. Aby umożliwić lepsze rozumienie i przewidywanie takich klęsk i kryzysów w przyszłości, zadbam o wzmocnienie zdolności w obszarach prognozy strategicznej, przewidywania, analizy ryzyka, wczesnego ostrzegania, wykrywania i analizy. Będę ponadto współpracować z pozostałymi członkami kolegium komisarzy w celu lepszego uwzględniania w głównym nurcie polityki kwestii zarządzania ryzykiem i zapobiegania mu oraz przystosowania się do zmiany klimatu we wszystkich kluczowych sektorach społeczeństwa i gospodarki w Europie. Państwa członkowskie i władze lokalne muszą lepiej wykorzystywać istniejące fundusze regionalne i fundusze spójności, aby zwiększyć swój poziom gotowości.
2. Podejście przewidujące zaangażowanie całej administracji rządowej: *bardziej kompleksowe i zintegrowane podejście do zarządzania kryzysowego w Europie* – ponieważ w przypadku złożonej klęski żywiołowej lub kryzysu organy władzy z różnych poziomów, od regionalnego po krajowy i unijny, muszą bezproblemowo współpracować na rzecz ochrony obywateli. Ocenę również, czy potrzebne są przepisy dotyczące gotowości UE, które mogłyby pomóc w ustanowieniu wspólnych norm i wytycznych oraz w jak najskuteczniejszym dostosowaniu działań unijnych i krajowych.
3. Podejście obejmujące całe społeczeństwo: *ustanowienie szerszej kultury gotowości i odporności w Europie* – ponieważ zapewnienie zbiorowej gotowości jest możliwe jedynie przy aktywnym zaangażowaniu wszystkich zainteresowanych stron, w tym sektora prywatnego, przemysłu i przedsiębiorstw, ale także środowiska naukowego, a przede wszystkim społeczności lokalnych i naszych obywateli.

Obecne czasy to czasy „polikryzysu”, dlatego wypracowanie przez UE kompleksowego podejścia do gotowości leży w naszym wspólnym interesie. Dołożę wszelkich starań, by utrzymać ścisłą współpracę z państwami członkowskimi, by wspierać je we wzmocnianiu ich krajowych polityk i operacji zarządzania kryzysowego oraz uzyskać ich wsparcie dla niezbędnych działań na szczeblu UE.

10. Przepisy antidyskryminacyjne i inne przepisy dotyczące równości

Jak zamierza Pani eliminować luki w obowiązujących unijnych przepisach antidyskryminacyjnych oraz zapewnić skuteczne egzekwowanie unijnych przepisów antyrasistowskich i antidyskryminacyjnych, a także wzmocnienie praw osób należących do mniejszości? Jak zamierza Pani przezwyciężyć blokadę polityczną w Radzie w odniesieniu do horyzontalnej dyrektywy antidyskryminacyjnej i co zamierza Pani zrobić w odniesieniu do istniejącego wniosku, z uwzględnieniem stanowiska PE? Jak zamierza Pani odblokować wniosek dotyczący rozszerzenia wykazu poważnych przestępstw transgranicznych o mowę nienawiści i przestępstwa z nienawiści oraz jakie dodatkowe działania podejmie Pani w celu zwalczania tych przestępstw? Jak będzie Pani monitorować wdrażanie dyrektywy w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej zgodnie z konwencją stambulską? Czy planuje Pani przegląd zakresu tej dyrektywy w celu włączenia do niej definicji gwałtu opartej na braku zgody? Czy popiera Pani rozszerzenie obecnego wykazu poważnych przestępstw transgranicznych, o którym mowa w art. 83 TFUE, o przemoc ze względu na płeć i jakie inne działania planuje Pani w celu zwalczania takiej przemocy, w tym cyberprzemocy ze względu na płeć? Jaką strategię przewiduje Pani przeciwko cyberszkaniowaniu oraz – w związku z zagrożeniami w internecie – jak podejdzie Pani do ochrony dzieci i innych grup szczególnie wrażliwych w internecie, w szczególności jeśli chodzi o zwodnicze interfejsy, mylące i uzależniające projektowanie oprogramowania oraz treści generowane przez sztuczną inteligencję? Jak będzie Pani współpracować w tej dziedzinie z innymi komisarzami, w szczególności z komisarzem do spraw wewnętrznych oraz komisarzem do spraw demokracji, sprawiedliwości i praworządności?

W ostatnich latach udało się znacznie wzmocnić ogólne ramy prawne UE dotyczące równości i przeciwdziałania dyskryminacji. Istniejąca jednak nadal w unijnych przepisach antidyskryminacyjnych luka mogłaby zostać

wypełniona dzięki przyjęciu dyrektywy w sprawie równego traktowania, bowiem zapewnia ona – w innych dziedzinach niż już objęte prawodawstwem UE zatrudnienie – ochronę wszystkich członków naszych społeczeństw przed dyskryminacją ze względu na religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną. Zobowiązuję się zapewnić, by w nadchodzącej kadencji negocjacje w sprawie tego kompleksowego wniosku pozostały priorytetem i liczę w tym zakresie na ciągłe poparcie ze strony Parlamentu Europejskiego. Jeśli chodzi o prace w Radzie, ostatnie prace w trakcie prezydencji belgijskiej dały silny impuls do poczynienia postępów. Będę ściśle współpracować w ramach prezydencji Rady i dołożę wszelkich starań, aby wesprzeć prace w Radzie z myślą o osiągnięciu wymaganej jedności.

Skuteczne wdrażanie i egzekwowanie przepisów dotyczących równości nadal stanowi wyzwanie. W wytycznych politycznych jasno określono, że wdrażanie powinno być jednym z głównych priorytetów, a tym, na co należy zwrócić uwagę, zwłaszcza w obszarze równości, jest wpływ przepisów na poszczególne osoby. W związku z tym, jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, wykorzystam zapowiedziane w wytycznych politycznych dialogi na temat wdrażania z zainteresowanymi stronami do omówienia postępów i określenia konkretnych wyzwań w zakresie wdrażania, jakie można napotkać w terenie. Zamierzam omówić wyniki tych dialogów z Parlamentem Europejskim, tak abyśmy mogli wspólnie pracować nad rozwiązaniami. Będę również wspierać państwa członkowskie we wdrażaniu nowych przepisów, organizując warsztaty i opracowując wytyczne, które mogą pomóc organom krajowym i zainteresowanym stronom, takim jak partnerzy społeczni, w stosowaniu przepisów w praktyce. Istnieje wiele przykładów dobrych praktyk i musimy je promować. Będę ściśle monitorować wdrażanie dwóch nowych dyrektyw w sprawie wzmocnienia organów ds. równości, które pomagają ofiarom dyskryminacji.

Zaproponuję, by w sprawozdaniu dotyczącym wykonania dyrektywy w sprawie równości rasowej i dyrektywy w sprawie równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy, które ma zostać przedstawione w 2026 r., skupiono się w szczególności na sankcjach w przypadku dyskryminacji. Będę współpracować z państwami członkowskimi w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów. Zamierzam także wykorzystać wszystkie uprawnienia powierzone Komisji, by zapewnić właściwe wdrożenie unijnego dorobku prawnego oraz wykonanie stosownych wyroków Trybunału Sprawiedliwości. W kwestii równości osób LGBTIQ na przykład okażę pełne poparcie komisarzowi ds. demokracji, wymiaru sprawiedliwości i praworządności w zakresie wykonania wyroków dotyczących uznawania małżeństw osób tej samej płci i rodzicielstwa takich par przez inne państwa członkowskie do celów swobodnego przemieszczania się.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę także wspierać komisarza ds. demokracji, wymiaru sprawiedliwości i praworządności w kwestii włączenia do wykazu poważnych przestępstw transgranicznych, o którym mowa w art. 83 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, mowy nienawiści i przestępstwa z nienawiści, aby zachęcić Radę do jednomyślnego przyjęcia decyzji w tej sprawie. Jeśli chodzi w szczególności o wymiar równości, dopilnuję, by działania zapobiegające mowie nienawiści i przestępstwom z nienawiści zajmowały ważne miejsce w strategiach Unii równości na okres po 2025 r. dotyczących równouprawnienia płci, przeciwdziałania rasizmowi i równości osób LGBTIQ. Zamierzam zająć się również intensywnie problemem mowy nienawiści i przestępstw z nienawiści wymierzonych w Romów i osoby z niepełnosprawnościami. Ponadto, jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę również ściśle współpracować z komisarzem do spraw wewnętrznych i migracji w celu zapewnienia skutecznej koordynacji między strategiami Unii równości a działaniami na rzecz zwalczania antysemityzmu i wspierania życia żydowskiego oraz zwalczania nienawiści antymuzułmańskiej.

Nadal zbyt wiele osób w UE narażonych jest na przerażającą przemoc ze względu na płeć, która nie powinna mieć miejsca w naszych społeczeństwach. W ciągu ostatnich lat UE poczyniła postępy w zapobieganiu takiej przemocy, ochronie ofiar i karaniu sprawców, w szczególności poprzez przyjęcie dyrektywy w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet oraz przystąpienie UE do konwencji stambulskiej. Kluczowe znaczenie będzie teraz miało pełne wdrożenie tej dyrektywy zakładającej m.in. penalizację mowy nienawiści ze względu na płeć w internecie oraz ustanawiającej środki w zakresie zapobiegania mowie nienawiści oraz ochrony i wspierania ofiar, a także ich dostępu do wymiaru sprawiedliwości. Będę wspierać państwa członkowskie w realizacji ich zobowiązań dotyczących ogólnie przemocy ze względu na płeć, a w szczególności znaczenia zgody w stosunkach seksualnych.

Jeśli chodzi o przestępstwo gwałtu, ubolewam, że nie udało się uzgodnić na szczeblu UE definicji gwałtu opartej na braku zgody i wprowadzić jej do dyrektywy w sprawie przemocy wobec kobiet. Dowody empiryczne i sprawy obecnie znane opinii publicznej pokazują, że definicje oparte na użyciu siły lub groźby są przestarzałe i że potrzebna jest nowoczesna definicja oparta na braku zgody. Zanim rozpoczniemy jednak przegląd dyrektywy w sprawie przemocy wobec kobiet, powinniśmy skupić się w pierwszej kolejności na jej pełnym i prawidłowym wdrożeniu. Podobną definicję zawarto w dyrektywie w sprawie niegodziwego traktowania dzieci w celach

seksualnych i zamierzam wspierać komisarza do spraw wewnętrznych i migracji w negocjacjach dotyczących tej dyrektywy. Wsparcie ze strony Parlamentu będzie tu miało zasadnicze znaczenie. Tak jak i w przypadku mowy nienawiści i przestępstw z nienawiści, dalsze rozszerzenie wykazu poważnych przestępstw transgranicznych będzie wymagać jednomyślności Rady.

Należy podjąć szereg kroków w celu dalszego zwalczania cyberprzemocy. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, poza monitorowaniem wdrożenia dyrektywy w sprawie przemocy wobec kobiet, która przewiduje penalizację najpowszechniejszych form cyberprzemocy (udostępnianie zdjęć bądź nagrań o charakterze intymnym bez zgody przedstawionej na nich osoby, w tym deepfake generowanych przez sztuczną inteligencję, cybernękanie, cyberstalking i mizoginistyczna mowa nienawiści w internecie), zamierzam zbadać możliwość opracowania skierowanego do platform mediów społecznościowych kodeksu postępowania dotyczącego cyberprzemocy wobec kobiet i dziewcząt, wnieść wkład w plan działania przeciwko cyberszykanowaniu oraz w działania realizowane przez komisarza ds. sprawiedliwości międzypokoleniowej, młodzieży, kultury i sportu. Ponadto będę ściśle współpracować z komisarzem ds. demokracji, wymiaru sprawiedliwości i praworządności w zakresie bezpieczeństwa w polityce, ponieważ cyberszykanowanie, zwłaszcza ze względu na płeć, jest głównym powodem, dla którego kobiety nie angażują się w politykę lub nie chcą w niej pozostawać.

11. Strategie na rzecz równości, niepełnosprawność i dane dotyczące równości

Jak będzie Pani współpracować z innymi komisarzami unijnymi, aby zapewnić spójność i uwzględnianie w innych obszarach polityki UE różnych strategii na rzecz równości, takich jak strategia na rzecz osób LGBTIQ+, unijna strategia na rzecz równouprawnienia płci, strategia na rzecz równouprawnienia i włączenia społecznego Romów, unijny plan przeciwdziałania rasizmowi i strategia przeciwdziałania rasizmowi? Czy przewiduje Pani nowe wnioski ustawodawcze w związku z aktualizacją strategii równościowych i antydyskryminacyjnych? Jak zamierza Pani zadbać o to, by UE pozostała bezpieczną i inkluzywną przestrzenią dla wszystkich osób, niezależnie od ich orientacji seksualnej czy tożsamości płciowej? Czy zobowiąże się Pani do prowadzenia szybkich postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w przypadkach regresu w tej kwestii? Jakie działania podejmie Pani, aby poprawić ilościowo i jakościowo gromadzenie danych dotyczących równouprawnienia? Ponadto – jakie działania podejmie Pani, aby zapewnić wykonywanie Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych w państwach członkowskich i w instytucjach UE? Jakie działania podejmie Pani, aby UE przystąpiła do protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych?

Uwzględnianie problematyki równości w głównym nurcie polityki nie jest celem samym w sobie, lecz sposobem na wzmocnienie podstaw sprawiedliwego i dostatniego społeczeństwa oraz wykorzystanie wszystkich jego talentów, by tworzyć bardziej konkurencyjną gospodarkę oraz demokratyczne i bezpieczne społeczeństwo. Dlatego też, aby Unia równości, o której mowa w piśmie określającym moje zadania, mogła się urzeczywistnić, musimy nadal proponować ukierunkowane inicjatywy na rzecz równości i równocześnie uwzględniać problematykę równości w głównym nurcie polityki.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, zgodnie z pismem określającym moje zadania pokieruję pracami nad uwzględnianiem problematyki równości w unijnych politykach, prawodawstwie i programach finansowania. Wykorzystam w pełni potencjał grupy zadaniowej ds. równości oraz powiązanej z tą strukturą sieci koordynatorów ds. równości we wszystkich dyrekcjach generalnych Komisji i w Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, których prace obejmują wszystkie obszary polityki UE. Wszyscy kandydaci na komisarzy i nominowani wiceprzewodniczący wykonawczy zobowiązali się do uwzględniania aspektu płci. Zamierzam wprowadzać w życie to zdecydowane zobowiązanie poprzez wymianę poglądów z pozostałymi komisarzami na temat uwzględniania problematyki równości w obszarach podlegających ich kompetencjom, zwłaszcza na temat korzystnych dla wszystkich możliwości, jakie pojawiają się wtedy, gdy zasada równości jest szanowana. Będę współpracować z komisarzem ds. budżetu i administracji publicznej oraz zwalczania nadużyć finansowych, aby zbadać najlepsze sposoby uwzględniania aspektu równości w programach finansowania. Można się tu zainspirować przykładem z przeszłości – projektem pilotażowym dotyczącym uwzględniania aspektu płci w budżecie.

Działaniom tym powinny towarzyszyć szkolenia i kampanie informacyjne w całej Komisji, koncentrujące się na takich obszarach jak uwzględnianie aspektu płci, równość osób LGBTIQ lub uwzględnianie problematyki niepełnosprawności. Aspekt równości mógłby być także ujmowany w ocenach skutków i ewaluacjach prowadzonych w różnych obszarach polityki UE.

Kilka strategii i planów działania dotyczących Unii równości dobiega końca w przyszłym roku. Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, niezwłocznie rozpocznę prace nad nową strategią na rzecz równouprawnienia płci, nad aktualizacją strategii w sprawie równouprawnienia osób LGBTIQ oraz nad nową strategią przeciwdziałania rasizmowi. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, dopilnuję, by przy opracowywaniu nowych strategii prowadzono szeroko zakrojony proces konsultacyjny z udziałem Parlamentu Europejskiego, państw członkowskich, społeczeństwa obywatelskiego i innych zainteresowanych stron. Zbadam, czy i jakie działania są potrzebne, aby wypełnić istniejące nadal luki lub wzmocnić istniejące ramy prawne, w szczególności w odniesieniu do równego dostępu mężczyzn i kobiet do towarów i usług oraz wpływu nowych przepisów dotyczących sztucznej inteligencji na niedyskryminację i równość.

Jeśli chodzi o bezpieczeństwo osób LGBTIQ, będę starać się budować bezpieczniejsze społeczeństwa europejskie, w których żyć mogą ludzie w całej ich różnorodności. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, dokonam starannej oceny dotychczasowych osiągnięć oraz istniejących nadal luk i zaproponuję ukierunkowane środki mające na celu ochronę praw osób LGBTIQ i wytworzenie synergii z innymi strategiami na rzecz równości. Zaktualizowana strategia na rzecz równości osób LGBTIQ, którą zaproponuję, skoncentruje się m.in. na zakazie stosowania terapii konwersyjnej, przy pełnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich. Istnieje wiele wymiarów polityki, w których szczególne interesy osób LGBTIQ należy brać pod uwagę, takie jak molestowanie, prawa dzieci i zdrowie psychiczne. Z niecierpliwością oczekuję na zajęcie się tymi kwestiami we współpracy z komisarzami odpowiedzialnymi za te dziedziny.

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza ds. równości zostanie zatwierdzona, opracowywanie, wdrażanie i egzekwowanie przepisów dotyczących równości i przepisów antydyskryminacyjnych będzie centralnym elementem mojej pracy. We współpracy z państwami członkowskimi zidentyfikuję obszary, w których występują braki, i będę nadzorować właściwe wdrażanie ostatnio przyjętych przepisów. Dzięki wzmocnieniu organów ds. równości zwiększy się skuteczność unijnych przepisów dotyczących równości i przepisów antydyskryminacyjnych na szczeblu krajowym. Zawsze, gdy będzie to konieczne i stosowne, nie zawaham się zaproponować kolegium, abyśmy korzystali z uprawnień przyznanych Komisji jako strażniczce Traktatów, w tym w zakresie prowadzenia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

W pełni zgadzam się, że potrzebujemy dokładniejszych i bardziej porównywalnych danych, aby umożliwić decydom politycznym i opinii publicznej ocenę skali i charakteru dyskryminacji oraz aby budować naszą świadomość na temat tendencji w oparciu o solidne podstawy. W tej kwestii poczyniono postępy, w tym dzięki współpracy z państwami członkowskimi i krajowymi urzędami statystycznymi. Zaproponuję, aby przy aktualizacji strategii równościowych Komisja zintensyfikowała swoje wysiłki w zakresie danych dotyczących równouprawnienia. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę współpracować z innymi departamentami Komisji, z państwami członkowskimi, Agencją Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA) i Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), prezydentami Rady, grupą systemu statystycznego ONZ z Prai, organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i innymi zainteresowanymi stronami na rzecz poprawy ilościowej i jakościowej danych dotyczących równouprawnienia.

Komisja pracuje obecnie nad sprawozdaniem z postępów w realizacji strategii na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami na lata 2021–2030, które posłuży do oceny jej wdrażania, a także zidentyfikowania problemów, jakie nie zostały jeszcze rozwiązane. Komisja, jako punkt kontaktowy UE w ramach Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, przygotowuje się również do konstruktywnego dialogu na temat wdrażania konwencji w UE. Prace te są bardzo pomocne w identyfikowaniu istniejących nadal luk i, w razie potrzeby, aktualizacji celów strategii i przewidzianych w niej działań. Nie wszystkie państwa członkowskie przystąpiły do protokołu fakultatywnego do Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, a wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie przystąpienia UE do protokołu fakultatywnego jest w Radzie od 2008 r. Zobowiązuję się dopilnować, by Komisja uważnie śledziła postępy państw członkowskich w przystępowaniu do protokołu fakultatywnego.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, jednym z moich priorytetów na wczesnym etapie kadencji będzie wyeliminowanie istniejących nadal luk i przyczynienie się do stworzenia Europy bez barier dla osób z niepełnosprawnościami. Obszarami, które wymagać będą największej uwagi, nadal będą zatrudnienie, niezależne życie, dostępność i uwzględnianie kwestii niepełnosprawności we wszystkich obszarach polityki.

Pytania Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia

12. Jakie kluczowe obszary priorytetowe i konkretne środki przewiduje Pani w odniesieniu do przyszłego planu działania na rzecz praw kobiet i zaktualizowanej strategii UE na rzecz równouprawnienia płci? Jak będą one powiązane z innymi dokumentami strategicznymi? Jak zadba Pani o priorytetowe traktowanie i odpowiednie uwzględnianie praw kobiet i równouprawnienia płci w obszarze Pani kompetencji i w całej nowej Komisji, a także jak zorganizuje Pani pracę, by zapewnić współpracę z komisarzem ds. wymiaru sprawiedliwości i DG JUST? Jak zamierza Pani utrzymać i zintegrować podejście interseksjonalne do zdrowia i edukacji oraz do dostaw towarów i do świadczenia usług, czy strategia obejmie działania następcze w związku z zobowiązaniem do działania na rzecz zdrowia i praw seksualnych i reprodukcyjnych, a także opracowanie wytycznych dotyczących kompleksowej, dostosowanej do wieku edukacji seksualnej i edukacji na temat relacji międzyludzkich?

Plan działania na rzecz praw kobiet nakreśli naszą wizję praw kobiet i będzie stanowił podstawę dyskusji z Parlamentem Europejskim i państwami członkowskimi. Nie ma wątpliwości, że kwestie takie jak przemoc wobec kobiet oraz wzmocnienie pozycji kobiet w gospodarce i w polityce muszą pozostać jednym z priorytetów. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę ściśle współpracować z wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw ludzi, umiejętności i gotowości oraz pozostałymi komisarzami w celu zapewnienia, aby plan działania odzwierciedlał wyzwania związane z równouprawnieniem płci we wszystkich obszarach polityki – zatrudnienia, zdrowia, edukacji, sprawiedliwości, uczestnictwa w życiu politycznym czy przestrzeni internetowej. Połączenie tek gotowości i zarządzania kryzysowego oraz równości pozwoli mi również zapewnić, aby nikt nie został pominięty w czasach kryzysu. Równość jest wyraźnym aspektem różnego rodzaju kryzysów – zdrowotnych, wywołanych konfliktem lub zmianą klimatu, a skuteczna reakcja na kryzysy musi uwzględniać potrzeby różnych grup społecznych.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, zaproponuję kolegium plan zawierający priorytetowe działania. Będzie on wyznaczał kierunek naszych prac przy opracowywaniu unijnej strategii na rzecz równouprawnienia płci na okres po 2025 r., w której przedstawione zostaną konkretne działania służące osiągnięciu tych celów. W przyszłej strategii wykorzystane zostaną wyniki kilku trwających badań, a także szeroko zakrojonych konsultacji publicznych. Priorytetem na przyszłość jest wdrożenie prawodawstwa UE, które zostało przyjęte w ostatnich latach, oraz zadbanie o to, by nowe prawa i wzmocniona ochrona stały się rzeczywistością w terenie. Innym priorytetem mogłoby być opracowanie inicjatywy mającej na celu poprawę reprezentacji kobiet w polityce – która to kwestia wchodzi także w zakres kompetencji komisarza ds. demokracji, wymiaru sprawiedliwości i praworządności – oraz bezpieczeństwa kandydatów politycznych i wyłonionych w wyborach przedstawicieli. Inne inicjatywy mogłyby służyć wzmocnieniu niezależności finansowej kobiet i zmniejszeniu luki emerytalnej ze względu na płeć oraz zwalczaniu szkodliwych stereotypów związanych z płcią, zwłaszcza w mediach i reklamach. Zamierzam również uważnie przyjrzeć się dyskryminacji algorytmicznej i uwzględnię w tym wypadku pierwsze wnioski z wdrażania nowego aktu w sprawie sztucznej inteligencji. Strategia mogłaby również odnosić się do niektórych kwestii związanych ze zdrowiem, w tym z prawami seksualnymi i reprodukcyjnymi, w zakresie objętym kompetencjami UE. Będę dążyć do zapewnienia, wraz z komisarzem ds. partnerstw międzynarodowych, pełnej spójności zarówno planu działania, jak i przyszłej strategii na rzecz równouprawnienia płci z działaniami zewnętrznymi UE w tych aspektach. W nowej strategii na rzecz równouprawnienia płci można by również przyjąć podejście interseksjonalne, uwzględniając szczególnie trudną sytuację na przykład kobiet z niepełnosprawnościami, migrantek lub kobiet LBTIQ, co pozwoli zapewnić spójność z innymi strategiami równościowymi. Z osobistego doświadczenia wiem, jak ważne jest stosowanie podejścia interseksjonalnego dla zapewnienia skutecznych działań w ramach polityki równości.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę ściśle współpracować z komisarzem ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt w celu rozwiązania problemu dyskryminacji w dziedzinie zdrowia. Program UE dla zdrowia miał kluczowe znaczenie dla zwalczania nierówności w zakresie zapobiegania chorobom, gotowości na wypadek sytuacji kryzysowej i świadczenia opieki zdrowotnej. W ramach europejskiego planu walki z rakiem, w europejskim rejestrze nierówności w przeciwdziałaniu nowotworom udokumentowano nierówności związane z wiekiem, płcią, poziomem wykształcenia i dochodów oraz różnice w profilaktyce nowotworów i opiece nad chorymi na raka między obszarami miejskimi i wiejskimi.

Biorąc pod uwagę wzajemne powiązania między naszymi obszarami kompetencji, będę ściśle współpracować z komisarzem ds. demokracji, wymiaru sprawiedliwości i praworządności, aby zapewnić należyte uwzględnienie perspektywy równości we wszystkich obszarach polityki wchodzących w zakres jego kompetencji.

Zamierzam również ściśle współpracować z wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw ludzi, umiejętności i gotowości oraz komisarzem ds. sprawiedliwości międzypokoleniowej, młodzieży, kultury i sportu, aby zająć się

takimi kwestiami jak dyskryminacja, nękanie i stereotypy w edukacji. Bez naruszania swobody decydowania państw członkowskich co do treści kształcenia, uważam, że promowanie kompleksowej edukacji seksualnej, zgodnie z wytycznymi UNESCO i standardami międzynarodowymi, w istotny sposób może przyczynić się do zapobiegania przemocy ze względu na płeć oraz do poprawy zdrowia i dobrostanu młodych ludzi.

Zapraszam również Szanowne Panie Posłanki i Szanownych Panów Posłów do zapoznania się z odpowiedzią na pytanie 10.

13. Luka płacowa ze względu na płeć utrzymuje się do dziś i – w połączeniu z innymi czynnikami strukturalnymi utrudniającymi udział kobiet w zatrudnieniu – przyczynia się do równie niepokojącej luki emerytalnej ze względu na płeć. Jakie konkretne działania zamierza Pani podjąć, aby zlikwidować lukę płacową ze względu na płeć i zmniejszyć dyskryminację płacową, w szczególności w sektorach, w których pracują głównie kobiety, np. w sektorze opiekuńczym, oraz jak zamierza Pani rozwiązać problemy – takie jak brak równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz niewystarczające wsparcie i ramy prawne dotyczące obowiązków opiekuńczych wykonywanych przez kobiety, np. matki – powodujące zmniejszenie udziału kobiet w zatrudnieniu i w sektorach o wyższych wynagrodzeniach? W jaki sposób zwróci Pani szczególną uwagę na kobiety znajdujące się w niepewnej lub trudnej sytuacji, np. kobiety bezdomne, i na dostęp kobiet na obszarach wiejskich lub w regionach oddalonych do podstawowych usług i infrastruktury?

Różne traktowanie kobiet i mężczyzn jest nie tylko niesprawiedliwe, ale stanowi również ogromną przeszkodę gospodarczą, która w perspektywie długoterminowej negatywnie wpływa na naszą konkurencyjność. Chociaż luka płacowa ze względu na płeć w UE nieznacznie się zmniejszyła, z 13,7% w 2019 r. do 12,7% w 2022 r., w większości państw członkowskich nadal jest ona zbyt wysoka. Luka emerytalna ze względu na płeć w 2023 r. nadal wynosiła 25,4% na szczeblu UE, a jej powodem są trudności, z jakimi borykają się kobiety w życiu zawodowym.

Prawdziwym przełomem dla kobiet w Europie będzie wdrożenie zasad przejrzystości wynagrodzeń określonych w niedawno przyjętej dyrektywie oraz skuteczniejsze egzekwowanie prawa do równego wynagrodzenia. Pracownicy zyskają dostęp do potrzebnych informacji, co umożliwi im dochodzenie swoich praw. Nowe przepisy zmuszą również przedsiębiorstwa do podjęcia działań na rzecz wyeliminowania – o ile takowe istnieją – strukturalnej dyskryminacji oraz uprzedzeń ze względu na płeć w strukturach wynagrodzeń.

Państwa członkowskie są zobowiązane przetransponować dyrektywę do prawa krajowego do czerwca 2026 r. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, chciałabym, aby Komisja podjęła skoordynowane wysiłki w celu wsparcia właściwej transpozycji dyrektywy w państwach członkowskich, a następnie jej pełnego wdrożenia w praktyce, przy jednoczesnym unikaniu nadmiernych obciążeń administracyjnych dla pracodawców. Cel ten można będzie osiągnąć dzięki organizacji warsztatów na temat wdrażania i sesji wzajemnego uczenia się, aby ułatwić wymianę dobrych praktyk, a także dzięki organizacji spotkań z państwami członkowskimi, które mają pytania dotyczące interpretacji przepisów. Zamierzam opracować wytyczne dotyczące na przykład sposobów ustanowienia pracy o tej samej wartości oraz dyskryminacji interseksyjnej w prawie. Finansowanie unijne wspiera organy krajowe w opracowywaniu narzędzi cyfrowych, aby ułatwić stosowanie nowych przepisów.

Oprócz zajęcia się problemem luki płacowej podejmę dalsze wysiłki na rzecz zlikwidowania luki w zatrudnieniu między kobietami a mężczyznami. W znacznym stopniu przyczyni się do tego wdrożenie dyrektywy w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym. Celem dyrektywy jest umożliwienie lepszego podziału obowiązków opiekuńczych i stworzenie w ten sposób kobietom warunków do wejścia na rynek pracy lub pozostania na nim, w szczególności gdy w rodzinie konieczna jest opieka nad dziećmi lub osobami starszymi. W tym celu w dyrektywie zaproponowano, by urlopy ze względów rodzinnych i elastyczna organizacja pracy były konstruowane w taki sposób, by zapewnić ich atrakcyjność, a tym samym szersze wykorzystanie przez mężczyzn.

Nowe przepisy miały zostać wdrożone do sierpnia 2022 r. Zamierzam teraz dokładnie monitorować, czy przepisy krajowe są zgodne z wymogami dyrektywy, w szczególności z jej przepisami dotyczącymi urlopu rodzicielskiego lub wynagrodzenia za ten urlop. W pierwszej kolejności zamierzam nawiązać dialog z państwami członkowskimi, aby zaradzić niektórym niedociągnięciom i promować dostępne wsparcie finansowe.

Ponadto, jeśli chodzi o eliminowanie „luki opiekuńczej w kontekście płci”, nowa strategia na rzecz równouprawnienia płci będzie okazją do przedstawienia nowych działań mających na celu wzmocnienie praw kobiet i równości kobiet w całej UE i w instytucjach UE.

Jeśli chodzi o kobiety znajdujące się w niepewnej lub trudnej sytuacji, mocno wierzę, że działania Komisji muszą uwzględniać ich szczególne potrzeby. Kobiety często stanowią na przykład większą część tzw. bezdomnych ukrytych, czyli osób bez stałego lokum. Będę współpracować z wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw ludzi, umiejętności i gotowości oraz komisarzem ds. energii i mieszkalnictwa, aby zagwarantować, że pierwsza w historii strategia UE na rzecz walki z ubóstwem będzie również dotyczyć wyzwań związanych z równością, w szczególności równouprawnieniem płci. Aby zaradzić sytuacji osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, w tym osób bezdomnych, należy zająć się głównymi przyczynami ubóstwa i skupić się na niedostatecznych dochodach, problemach w dostępie do rynku pracy oraz niewystarczającym dostępie do usług społecznych i podstawowych.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, zamierzam również zintensyfikować działania na rzecz promowania równości kobiet z obszarów wiejskich i regionów oddalonych. Pomimo ich ogromnego wkładu często doświadczają one braku równości w dostępie do zasobów, edukacji i uprawnień decyzyjnych. Będę współpracować z komisarzem ds. rolnictwa i żywności, abyśmy w celu wspierania kobiet mieszkających na obszarach wiejskich i w regionach oddalonych wykorzystali dotychczasowe osiągnięcia naszych polityk i dostępne środki finansowe, w tym m.in. programy wspólnej polityki rolnej na lata 2023–2027, w których wyraźnie zaznaczono potrzebę poprawy sytuacji takich kobiet. Usługi podstawowe i usługi społeczne są głównymi czynnikami umożliwiającymi włączenie społeczne kobiet mieszkających na obszarach wiejskich i w regionach oddalonych. Dopilnuję, aby unijne środki finansowe nadal przeznaczano na wsparcie świadczenia takich usług w tych obszarach z korzyścią dla kobiet.

14. Przemoc ze względu na płeć to plaga, która dotyka wszystkie kobiety w UE – w domu, w pracy i na ulicach. Jak zamierza Pani zapewnić pełne wdrożenie dyrektywy w sprawie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej oraz konwencji stambulskiej w całej UE? W dyrektywie wspomniano o przemocy seksualnej i cyberprzemocy, ale trzeba zrobić więcej. Jakie środki zostaną uwzględnione w przyszłym planie działania przeciwko cyberszykanowaniu w celu zadbania, aby przestrzeń cyfrowa gwarantowała bezpieczeństwo od nękania i molestowania, od mowy nienawiści i od innych nadużyć? Ponadto – czy plan ten obejmie zwalczanie treści wizualnych, w tym generowanych przez sztuczną inteligencję, używanych do poniżania kobiet i niszczenia ich reputacji poprzez udostępnianie i rozpowszechnianie treści takich jak deepfake lub udostępnianie zdjęć bądź nagrań o charakterze intymnym bez zgody przedstawionej na nich osoby? Jak można to osiągnąć, w tym poprzez prewencyjne działania firm z branży technologii cyfrowych? Czy priorytetowo potraktuje Pani opracowanie wytycznych dla państw członkowskich dotyczące organizowania we wszystkich państwach członkowskich kampanii uświadamiających na temat roli zgody w relacjach seksualnych, a także dotyczące edukacji seksualnej, jak również czy planuje Pani przedstawić wnioski lub inicjatywy ustawodawcze dotyczące karania za gwałt na podstawie definicji opartej na braku zgody? Czy będzie Pani pracować nad nowymi specjalnymi wnioskami dotyczącymi zwalczania przemocy ze względu na płeć, w tym nad wnioskiem dotyczącym decyzji Rady w sprawie rozszerzenia obecnego wykazu poważnych przestępstw transgranicznych i uznania przemocy ze względu na płeć za nową dziedzinę przestępczości objętą art. 83 ust. 1 TFUE, czego domaga się Parlament?

Wolność od przemocy i stereotypów jest jednym z kluczowych filarów strategii na rzecz równouprawnienia płci na lata 2020–2025. Jestem dumna, że UE przyjęła przełomową dyrektywę w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w maju bieżącego roku. Teraz musimy zadbać o to, by przed datą transpozycji wyznaczoną na czerwiec 2027 r. nowe przepisy zostały faktycznie wdrożone. Będę wspierać państwa członkowskie w terminowym i prawidłowym wdrażaniu dyrektywy. Dyrektywa pozwala jednocześnie Unii Europejskiej wywiązać się z wynikających z konwencji stambulskiej zobowiązań w dziedzinie współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych w państwach członkowskich, w tym tych, które nie ratyfikowały konwencji.

Konwencję stambulską należy także wdrożyć w odniesieniu do administracji publicznej UE. Każda instytucja, agencja, delegatura i każdy organ będą musiały dysponować zestawem środków w zakresie przeciwdziałania molestowaniu, w tym solidną polityką i ramami prawnymi. We współpracy z komisarzem ds. budżetu i administracji publicznej oraz zwalczania nadużyć finansowych zamierzam wzmocnić koordynację ze wszystkimi instytucjami UE, w tym z Parlamentem Europejskim, aby zagwarantować spełnianie wymogów przez organy administracji publicznej UE oraz aby wymieniać dobre praktyki.

Już w 2015 r. w badaniu przeprowadzonym przez Agencję Praw Podstawowych stwierdzono, że co dziesiąta kobieta w UE zgłosiła, że doświadczyła cybernękania w postaci niepożądanych e-maili lub wiadomości tekstowych zawierających treści o wyraźnie seksualnym charakterze lub nieodpowiednich zaczepkach w mediach

społecznościowych. Od tego czasu zjawisko to jedynie się spotęgowało. Nękanie w internecie dotyka w szczególności kobiety aktywne w życiu publicznym i może skutkować uciszaniem kobiet, utrudnianiem im udziału w życiu społecznym i podważaniem zasady demokracji.

Najnowszym przejawem bardziej strukturalnego problemu przemocy wobec kobiet są generowane w internecie i przez sztuczną inteligencję treści wizualne, których celem jest poniżenie osób na nich reprezentowanych. Dysponujemy już narzędziami, teraz musimy w pełni wykorzystać ich potencjał. Dyrektywa w sprawie przemocy wobec kobiet przewiduje penalizację udostępniania materiałów o charakterze intymnym lub materiałów zmanipulowanych bez zgody przedstawionej na nich osoby, i oferuje przy tym ofiarom niezbędne wsparcie oraz ułatwia im dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Również i akt o usługach cyfrowych zawiera rygorystyczne przepisy dotyczące zwalczania przemocy ze względu na płeć w internecie i przewiduje w szczególności wprowadzenie jasnych mechanizmów sygnalizowania i wyznaczenie zaufanych podmiotów sygnalizujących posiadających wiedzę fachową w tych kwestiach. Akt nakłada na dostawców bardzo dużych platform internetowych i bardzo dużych wyszukiwarek internetowych obowiązek przeprowadzenia oceny ryzyka oraz – jeżeli zidentyfikują oni ryzyko związane z przemocą ze względu na płeć – obowiązek skutecznego ograniczenia takiego ryzyka. Komisja nawiązała już relacje z kilkoma wyznaczonymi podmiotami, aby zbadać zagrożenia towarzyszące wykorzystaniu generatywnej sztucznej inteligencji. Bardzo ściśle współpracuje też z ekspertami z Europejskiego Centrum Przejrzystości Algorytmicznej w kwestii treści generowanych przez sztuczną inteligencję, takich jak deepfake lub treści wizualne przedstawiające niegodziwe traktowanie w celach seksualnych.

W akcie w sprawie sztucznej inteligencji określono zasady wykorzystania generatywnej sztucznej inteligencji, a mianowicie obowiązek oznaczania obrazów jako „deepfake” oraz wbudowania rozwiązań technicznych umożliwiających wykrywanie wyników generowanych przez sztuczną inteligencję. Umożliwi to dostawcom usług internetowych identyfikację takich treści i podejmowanie niezbędnych działań, na przykład usunięcie wszelkich treści, które fałszywie przedstawiają kobiety jako nagie. Ponadto w akcie zakazano wykorzystywania takich wprowadzających w błąd treści do manipulowania osobami i wyrządzania szkód. Naruszenie tych zasad może skutkować nałożeniem znacznych kar pieniężnych. W celu zapewnienia szybkiego i spójnego stosowania przepisów aktu w sprawie sztucznej inteligencji Komisja pracuje nad praktycznymi wytycznymi dotyczącymi tych zakazów, które mają zacząć obowiązywać od lutego 2025 r.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, zamierzam przyczynić się do ustanowienia dobrowolnych ram współpracy platform internetowych i innych zainteresowanych stron w celu lepszej ochrony kobiet w internecie, które to ramy zapowiedziano w strategii na rzecz równouprawnienia płci na lata 2020–2025. Zamierzam rozpocząć współpracę z platformami mediów społecznościowych w zakresie cyberprzemocy wobec kobiet i dziewcząt. Wspólnie środki te zapewnią skuteczne zajęcie się problemem cyberprzemocy ze względu na płeć w całej UE, co

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, w pełni wesprę wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw suwerenności technologicznej, bezpieczeństwa i demokracji w jej pracach, aby zdecydowanie wybrzmiało wsparcie dla pełnego wdrożenia tych przepisów oraz aby zapewnić uwzględnienie w wytycznych dotyczących aktu w sprawie sztucznej inteligencji potencjalnych szkód spowodowanych przez treści wizualne wygenerowane przez sztuczną inteligencję i używane do poniżania kobiet lub niszczenia ich reputacji, a także skutecznie zwalczać cyberszyskanowanie, nielegalne nawoływanie do nienawiści i przemoc ze względu na płeć.

W ostatnich latach cyberszyskanowanie nasiliło się. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę wspierać komisarza ds. sprawiedliwości międzypokoleniowej, młodzieży, kultury i sportu, aby działania, którymi kieruje, można było połączyć z działaniami na rzecz równości.

Wreszcie, jeśli chodzi o rozszerzenie wykazu poważnych przestępstw transgranicznych o przemoc ze względu na płeć, zapraszam Szanowne Panie Posłanki i Szanownych Panów Posłów do zapoznania się z odpowiedzią na pytanie 10.

Pytanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

15. Jak zamierza Pani – jako kandydatka na stanowisko komisarza ds. równości – uwzględniać kwestie równości we wszystkich odpowiednich obszarach polityki oraz zapewnić spójne i inkluzywne podejście, na przykład między różnymi strategiami na rzecz równości w podlegającym Pani obszarze a nową strategią przeciwdziałania ubóstwu, planem działania na rzecz Europejskiego filaru praw socjalnych i nowym europejskim planem na rzecz

przystępnych cenowo mieszkań? W odniesieniu do nowej strategii na rzecz równouprawnienia płci – jakie działania przewiduje Pani, aby zlikwidować lukę płacową i lukę emerytalną ze względu na płeć? Jakie środki ustawodawcze przewiduje Pani, aby wzmocnić pozycję kobiet w miejscu pracy, a w szczególności zająć się licznymi problemami kobiet wynikającymi z tzw. kary za macierzyństwo, o której wspomina Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn? Jak w strategii uwzględniona zostanie równowaga między życiem zawodowym a prywatnym rodziców i opiekunów, szczególnie w odniesieniu do opieki nad młodszymi dziećmi, aby ułatwić kobietom powrót na rynek pracy?

Czy zobowiązuje się Pani do aktualizacji obecnej strategii na rzecz praw osób z niepełnosprawnościami za pomocą nowych inicjatyw przewodnich na lata 2025–2030 i na jakich obszarach priorytetowych skoncentruje się Pani w najbliższych latach? Jak zadba Pani o właściwe wdrożenie przepisów dotyczących m.in. europejskiej karty osoby z niepełnosprawnością i europejskiej karty parkingowej, aby chronić prawa osób z niepełnosprawnościami? Zgodnie z obowiązkami UE i państw członkowskich wynikającymi z Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych – jakie inne działania unijne przewiduje Pani, aby poprawić sytuację społeczną i ekonomiczną osób z niepełnosprawnościami, w szczególności usunąć przeszkody utrudniające im swobodne przemieszczanie się między państwami członkowskimi UE oraz pobyt i pracę w różnych państwach członkowskich UE?

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza ds. równości zostanie zatwierdzona, zadbam o to, by równość i przeciwdziałanie dyskryminacji były uwzględniane we wszystkich obszarach polityki dzięki pracom grupy zadaniowej ds. równości i bliskim kontaktom z moimi koleżankami i kolegami. Będę pracować nad lepszymi jakościowo danymi dotyczącymi równouprawnienia, aby wzmocnić bazę dowodową służącą zaspokajaniu potrzeb i rozwianiu obaw różnych grup w zakresie równości. Będę promować przejrzystość w rozliczaniu ogólnych postępów w tworzeniu Unii równości. Zamierzam zacieśnić dialog z podmiotami na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym i włączyć w niego zainteresowane osoby. W ramach różnych strategii będę pracować nad określeniem, włączeniem i zaproponowaniem środków na rzecz osób doświadczających dyskryminacji, na przykład społeczności marginalizowanych, takich jak Romowie, osoby z niepełnosprawnościami, osoby starsze i samotne matki. Tylko gdy będziemy działać wspólnie, uda nam się stworzyć Unię równości.

Będę ściśle współpracować z wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw ludzi, umiejętności i gotowości, która przedstawi nowy plan działania na rzecz wdrożenia Europejskiego filaru praw socjalnych oraz strategię UE na rzecz walki z ubóstwem, a także z komisarzem ds. energii i mieszkalnictwa, który przedstawi pierwszy w historii europejski plan na rzecz przystępnych cenowo mieszkań.

Działania w ramach nowej strategii na rzecz równouprawnienia płci będą zależały od wyników trwających badań i szeroko zakrojonego procesu konsultacji publicznych, jednak już teraz jasne jest, że będziemy potrzebować dalszych działań w celu wyeliminowania różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn na rynku pracy. Moje stanowisko w sprawie luki płacowej i emerytalnej ze względu na płeć przedstawiłam szczegółowo w odpowiedzi na pytanie 13.

Tzw. „kara za macierzyństwo” jest po prostu niesprawiedliwa. Jej źródłem są uprzedzenia i dyskryminacja, z jakimi matki spotykają się ze strony pracodawców. Aby temu przeciwdziałać, będę w dalszym ciągu zwalczać szkodliwe stereotypy płci i współpracować z organami ds. równości i inspektoratami pracy w celu rozwiązania problemu dyskryminacji matek w miejscu pracy, ale także ojców, którzy chcą skorzystać z urlopu ze względów rodzinnych. Dysponujemy już solidnymi ramami prawnymi i zamierzam uważnie zbadać sposoby ich skutecznego wdrażania we wszystkich państwach członkowskich. Aby rozwiązać problem nierównego podziału obowiązków wykonywanych nieodpłatnie i problem opieki, dopilnuję, aby państwa członkowskie w pełni i skutecznie wdrożyły dyrektywę w sprawie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym oraz podjęły działania następcze w związku z zaleceniem w sprawie wczesnej edukacji i opieki nad dzieckiem. Będę współpracować z wiceprzewodniczącą wykonawczą do spraw ludzi, umiejętności i gotowości, aby zachęcić państwa członkowskie do poprawy dostępności i jakości usług opieki (również opieki długoterminowej), w tym poprzez finansowanie ze środków UE.

Jak wskazałam już w odpowiedzi na pytanie 13, zamierzam wykorzystać i dalej rozwijać inicjatywy przedstawione przez obecną Komisję, aby zlikwidować istniejące jeszcze luki i przyczynić się do stworzenia Europy bez barier dla osób z niepełnosprawnościami. Obejmuje to działania na rzecz wdrażania Konwencji ONZ o prawach osób niepełnosprawnych. Kluczowymi priorytetami będą nadal zatrudnienie, niezależne życie, dostępność i uwzględnianie kwestii niepełnosprawności we wszystkich obszarach polityki.

Zamierzam podjąć zdecydowane działania w celu wsparcia właściwego wdrożenia nowych dyrektyw w sprawie europejskiej karty osoby z niepełnosprawnością i europejskiej karty parkingowej. Przez najbliższe dwa i pół roku

– w trakcie całego procesu transpozycji będę współpracować z państwami członkowskimi w celu wspierania ich wysiłków. Dopilnuję również przygotowania aktów delegowanych i wykonawczych, które uzupełnią istniejące ramy prawne i umożliwią wprowadzenie kart na szczeblu krajowym, a w szczególności aktu delegowanego określającego elementy cyfrowe kart fizycznych, który ma zostać przyjęty w ciągu roku od wejścia w życie dyrektywy.

Pytanie Podkomisji Zdrowia Publicznego

16. Jednym z Pani zadań będzie opracowanie nowej strategii wspierania medycznych środków przeciwdziałania zagrożeniom dla zdrowia publicznego. W tym kontekście istotne znaczenie mają brak europejskiej autonomii strategicznej oraz obecne nadmierne poleganie na imporcie farmaceutycznych składników czynnych. Należy ustanowić solidny mechanizm wspierający produkcję farmaceutycznych składników czynnych oraz tanich i dostępnych gotowych leków dla pacjentów w Europie. Jest to nie tylko niezbędne na wypadek kolejnej pandemii, lecz także kluczowe dla rozwoju profilaktyki i leczenia chorób – zarówno częstych, jak i rzadkich – w całej Europie. Czy może Pani przedstawić swoją strategię zwiększenia gotowości na wyzwania zdrowotne w tym kontekście, uwzględniając również globalną solidarność? Prosimy, aby w swojej odpowiedzi odniosła się Pani w szczególności do infrastruktury współpracy w Unii i poza nią, a także do tego, jak doprowadzić do powstania solidnego mechanizmu produkcji, opracowywania i dostępności leków i składników krytycznych oraz jak zmniejszyć zależność UE od zagranicznych dostawców i zapewnić finansowanie polityki zdrowia publicznego, w tym za pośrednictwem Programu UE dla zdrowia?

Jeśli moja kandydatura na stanowisko komisarza zostanie zatwierdzona, zamierzam – we współpracy z komisarzem ds. partnerstw międzynarodowych i komisarzem ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt – kłaść silny nacisk na współpracę międzynarodową, ponieważ globalne kryzysy zdrowotne wymagają globalnej współpracy i solidarności.

Komisja już działa w tym duchu i ściśle współpracuje z partnerami międzynarodowymi i z państwami trzecimi. Nawiązane partnerstwa zostały już poddane próbie latem tego roku, kiedy na kontynencie afrykańskim pojawił się i rozprzestrzenił w kilku krajach bardziej niebezpieczny wariant małpiej ospy (mpox), powodujący ofiary śmiertelne wśród najsłabszych grup społecznych. W oparciu o współpracę rozwiniętą w ostatnich latach, Unia jako pierwsza, w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia przez Światową Organizację Zdrowia stanu zagrożenia zdrowia publicznego o zasięgu międzynarodowym, dostarczyła szczepionki do Demokratycznej Republiki Konga, co pozwoliło na natychmiastowe rozpoczęcie kampanii szczepień. Nie byłoby to możliwe bez opartych na zaufaniu stosunków nawiązanych od czasu pandemii COVID-19 i wzmocnionych ram dotyczących transgranicznych zagrożeń zdrowia, w tym ustanowienia Urzędu ds. Gotowości i Reagowania na Stany Zagrozenia Zdrowia. W ramach tych działań Komisja uwzględniła również i wspierała dzielenie się szczepionkami przekazanymi przez państwa członkowskie. Dzięki podejściu „Drużyna Europy” jesteśmy dziś wiodącym partnerem w reagowaniu na epidemię.

Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę wspierać komisarza ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt w jego pracach nad planowaną umową w sprawie pandemii, która powinna poprawić zapobieganie przyszłym pandemiom, zwiększyć gotowość na takie pandemie i reagowanie na nie na szczeblu globalnym, a także komisarza ds. partnerstw międzynarodowych, aby wzmocnić strategię Global Gateway. Inwestycje powinny koncentrować się nie tylko na Unii Europejskiej, ale również pomagać naszym globalnym partnerom w rozwijaniu odporności ich własnych zdolności produkcyjnych. Istniejące inicjatywy, takie jak inicjatywa przewodnia Drużyny Europy dotycząca produkcji szczepionek, leków i technologii medycznych oraz dostępu do nich w Afryce, będą kontynuowane i będą służyć jako użyteczny model wzmocnienia zdolności w krajach o niskim i średnim dochodzie.

Jednocześnie, aby wspierać zamówienia i darowizny, konieczne jest zapewnienie dostępności medycznych środków przeciwdziałania. Jak pokazała pandemia COVID-19, brak rezerwowych zdolności w zakresie produkcji i dostaw, złożone globalne łańcuchy wartości w zakresie produkcji i dystrybucji produktów leczniczych oraz brak dywersyfikacji źródeł zależności od państw trzecich mogą szybko doprowadzić do niedoborów podstawowych medycznych środków przeciwdziałania. W związku z tym uważam, że Unia Europejska powinna nadal inwestować w zwiększanie swojej autonomii w zakresie produkcji medycznych środków przeciwdziałania o krytycznym znaczeniu. Jeśli moja kandydatura zostanie zatwierdzona, będę wspierać prace komisarza ds. zdrowia i dobrostanu zwierząt nad aktem dotyczącym leków o krytycznym znaczeniu, którego celem jest wzmocnienie odporności naszych łańcuchów dostaw i zmniejszenie zależności od państw spoza UE w zakresie leków o krytycznym znaczeniu i ich składników.

Nowa strategia wspierania medycznych środków przeciwdziałania, którą mam opracować na zlecenie wybranej na kolejną kadencję przewodniczącej, ma obejmować środki terapeutyczne, szczepionki, diagnostykę, wyroby medyczne i sprzęt ochronny. Planowane jest w niej przyjęcie kompleksowego podejścia obejmującego etapy od oceny zagrożeń przez wspieranie badań naukowych i rozwój nowych prototypów i produktów, po zwiększanie produkcji w czasach kryzysu oraz mechanizm gromadzenia zapasów takich produktów o krytycznym znaczeniu. Pozwoliłoby to – w ramach prac nad przygotowaniem się na zagrożenia chemiczne, biologiczne, radiologiczne i jądrowe (CBRJ) oraz w oparciu o szerszą strategię gromadzenia zapasów – wykorzystać narzędzia takie jak wspólne zamówienia i gromadzenie zapasów.

Strategia będzie miała rzeczywisty wpływ w terenie tylko wtedy, gdy będzie opierać się na skoordynowanym podejściu i wykorzystywać udoskonalony unijny zestaw odpowiednich instrumentów polityki. Liczę na wsparcie Parlamentu Europejskiego i Rady we wdrażaniu tej strategii.